

'Denge' Arayışları

Türk faşist saldırganlığını Rojava topraklarının bir kısmının işgal edilmesi sağlanarak, Türk devletinin Kürtlere saldırması engellenmiş olmayacaktır. Zira sorun saldırmanın ötesinde Türk ve Kürtler arasında ABD'nin bölge politikasına zarar vermeyecek yeni dengelerin kurulmasıdır. Türk devleti bu sınırdan içeri 32 kilometre girmeye Mevlüt Çavuşoğlu ağzından hızla yanıt vermiştir. "Bu bizim Obama dönemindeki önerimizdi. O zaman kabul edilmemişti. Şimdi kabul edilmesi bizi memnun etti". Bu tavır TC'nin tava gelmek zorunda kaldığına işaret etmektedir.

Yeni Demokrasi

17 OCAK 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 27 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

GÜNCEL s.8

2019 Mart Yerel Seçimleri ve İttifaklar...

Faşist diktatörlüğün olağanüstü saldırıları eşliğinde girilen seçim süreci, gitgide derin açmazları beraberinde getiren, önü alınamayan ekonomik krizin yıkıcı etkilerinin yaşandığı bir ortamda gerçekleşmekte. Süreç, bu krizin daha da derinleştiği siyasal krizin ortasında yol almaktadır.

EMEK s.6

2018 yılında tarımın anlattıkları

2018 yılı hakim sınıfların sömürsünü artırdığı ve genişlettiği bir yıl oldu. Emekçiler nezdinde ise açlık ve yoksulluğu iliklerinde daha fazla hissettiği bir yıl olarak hafızalara kazandı. Bunun yanında ekonomide yaşanacak çöküşün sinyalleri verildi. En çok dikkat çeken ve hatırlanan nokta, döviz kurunda yaşanan hareketlilik nedeniyle TL'nin değer kaybının zirveye çıkmasıyla beraber TL'nin Dolar karşısında 7 liranın üzerini görmesiydi.

düşenlerimizin 'umudu' sönmeyen meşalemiz

KAVGA YEMİNİMİZDİR!

16

KADIN

çocukluktan anneliğe:
linç edilen kadınlar!

17

DÜNYA

çözüm emperyalistlerde değil,
mücadelede!

22

YÜZ-ÇİÇEK

kültür siyaset ilişkisi
üzerine - I

“YENİ DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ BİR ADIM DAHA İLERİYE TAŞIYALIM”

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrasi okurları Kartal ve 1 Mayıs Mahalleleri'nde bir araya gelerek gazetemizin bir yılını değerlendirdi. Okur buluşmalarında Yeni Demokrasi mücadelesinin bir adım daha ileriye taşınması gerektiği vurgulanarak sınıf mücadelesine daha sıkı sarılmak gerektiği dile getirildi.

Gazetemizin bir yıllık sürecinin değerlendirildiği, önerilerin ve görüşlerin alındığı toplantılarda, daha sık biraraya gelmenin araçlarını yaratmak gerektiği belirtildi.

1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan toplantıda ilk olarak gazetemizi ve diğer yayınlarımızı kitleleri örgütleme aracına ne kadar dönüştürdüğümüz; gazete dağıtım ağıımız yani gazetemiz aracılığıyla ulaştığımız kitlelerin bilinçlenmesinde gazetemizin rolünün ne olduğu soruları üzerine tartışmalar yürütüldü.

Gazetemizin mizanpajına ve içeriğine dair olumluluklar ifade edilirken,

gazetenin dilinin sadeleştirilmesi ve emekçilere seslenen, emekçilerin gündemlerini konu alan, emekçilerin sorunlarını dile getiren sayfaların ve başlıkların arttırılması ve felsefe ile ekonomi-politik konularının daha fazla işlenmesi önerilerinde bulunuldu.

Sağ tasfiyeci anlayış tarafından, gazete aracılığıyla saldırılan Kaypakkaya çizgisi, programatik görüşler ve MLM düşüncenin Yeni Demokrasi gazetesi tarafından kitlelere yansıtıldığı ve sahiplenildiği vurgulandı. Yaklaşan 31 Mart yerel seçimlerine dair anlayışımızın gazete aracılığıyla kitlelere yansıtılması ve kitlelerin yönlendirilmesi önerileri de okurlarımız tarafından dile getirildi.

Son olarak seçimler üzerine yürütülen tartışmalarda, seçimlere dair anlayışımızın ve politikamızın ne olacağı farketmeksizin; kitlelere seçimlerin bir kurtuluş olmadığı ajitasyon/propagandasının ve sandık teşhirinin güçlü bir şekilde yapılması gerektiğinin altı çizildi.

17 Şubat'ta düzenleyeceğimiz dayanışma gecesinin; devrimci, demokrat ve yurtsever basına yönelik saldırı ve baskıların arttığı bir dönemde, çalışmaların daha kolektif ve örgütlü yürütülmesi gerektiği de okurlarımız tarafından altı çizilen bir diğer konu oldu.

KARTAL

Kartal Yeni Demokrasi okurları kahvaltıda biraraya gelerek 17 Şubat'ta yapılacak olan dayanışma gecesini, seçim süreci ve güncel sürece yönelik tartışmalar yürüttü.

Kartal Eğitim-Sen'de biraraya gelen Yeni Demokrasi okurları artan baskı ve saldırı politikalarına karşı nereden durmak ve nasıl yapmak üzerine, 31 Mart yerel seçimlerine yönelik tavrın ne olması ve bu seçim süreci faaliyetinin nasıl yürütülmesi gerektiğine dair tartışmalar yürüttü. Yerel seçimlere dair özgün politikaların oluşturulması, o politikalar ekseninde pratik adımlar atılması gerektiği,

T. Kürdistanı'nda gasp edilen belediyelerle birlikte ortaya çıkan kayyum tehditinin iyi analiz edilmesi gerekliliği okurlarımız tarafından ifade edilirken, sandığın bir kurtuluş olmadığı, amaçlaştırılmamasının önemi vurgulandı.

Okurlarımız tarafından, devrimci ve yurtsever basına yönelik hem ideolojik hem de fiili olarak hayat bulan saldırılara karşı gazetemiz Yeni Demokrasi'nin daha fazla sahiplenilmesi, herkesin gücü yettiği oranda, gazetenin bir yazarı, bir dağıtıcısı, bir muhabiri olmak gerektiği vurgusu yapıldı.

17 Şubat'ta gazetemizle yapılacak olan etkinliğin duyurusu da yapılırken, Yeni Demokrasi gazetesinin sahiplenilmesi gerektiği ve dayanışma gecesine katılımın önemli bir yerde durduğu ifade edildi. Kahvaltının ardından okurlara Umut Yayımcılık'tan çıkan kitapların dağıtımı yapıldı.

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

SURİYE'DE KÜRTLERİ HEDEFLEYEN 'DENGE' ARAYIŞLARI

AKP tarafından "şovenizm", "hamaset", "işgal hevesi" gibi konuların, seçim öncesi gündeme getirilmesini seçim sonuçlarına etki etmekle sınırlı düşünülen bir yaklaşım söz konusudur. Bu yaklaşım esasta doğru değildir. Zira Suriye politikası ya da Kürt meselesi, seçim tabelasının malzemesi olamayacak kadar, hatta egemen sınıf kliklerinin mücadelesinin mezesi olamayacak kadar önemlidir egemen sınıflar için. Ancak bu meseleleri en iyi hangi kliğin, egemen sınıfların çıkarı lehine yöneteceğine dair bir yarış ve mücadele de söz konusudur. Bu anlamda evet seçimlerde bu konular esasa dokunmadan seçimlerin argümanı olmaktadır. Rekabetin ve mücadele- nin konusu olarak kullanılmaktadır. Fakat yönelimin kendisi hiçbir şekilde egemen sınıf klikleri tarafından masaya yatırılmamaktadır. Zira sorun, bu kesimler tarafından devlet politikası, devletin bekası eksenine oturmaktadır. Tartışmalara yakında bakıldığı zaman, Türk devlet yapısının özellikleri ve tarihsel karakteri kavrandığı noktada önemli stratejik hamlelerin hükümet ve siyasi partiler meselesini aştığı görülecektir. Egemen sınıfların hepsi bu konuda "Milli meselede taviz vermeyiz, destek verimiz" söylemiyle kararlılıklarını ifade edip, konum alırlar. Bu birçok "işgal fezlekesinde", "Kürt hareketinin tasfiyesi meselesinde", "dokunulmazlıkların kaldırılmasında" vs net bir şekilde görülmüştür.

Yani Tayyip ve AKP kliğinin Rojava'yı işgal tehdidi basit bir seçim materyali değildir. Bu sorunu bir gelecek sorunu olarak gören yaklaşımın sonucudur. Bu anlamda Rojava'ya yönelik yaklaşım, tehdit ve saldırgan yaklaşım bir dizi politik gelişmeyi belirleyecek, ona yön verecek kadar ağır ve önemlidir. Seçimlerin ise bugünden bakıldığı zaman süreci etkileyecek, yeni dengeler oluşturacak bir niteliği kabiliyeti söz konusu görülmemektedir.

Bir süredir ülke gündemi seçimden daha çok ABD'nin Suriye'den çekilme kararı üzerinden şekilleniyor. ABD'nin ne yapmaya çalıştığı, amacının ne olduğu, bu kararın ne anlama geldiği ve gerçekte neyi ifade

ettiğine dair oldukça yoğun bir tartışma yürümektedir. Tablo ise her geçen gün daha fazla netleşmektedir. Türk hakim sınıflarının Fırat'ın doğusuna yani Rojava'ya yönelik tehditlerinin artık ABD'nin bu alanda nihai dengeleri bulma çabasına karşı, en ileri düzeyde kazanım elde etmeyi içerdiği anlaşılmıştır. ABD emperyalizmi çekilme diye kodladığı taktik değişimini yaklaşık 1 yıllık süreç boyunca tartışmış ve nihayetinde bir biçim vermeyi başarmıştır. ABD'nin bölgeden çekilme diye bir planının olmadığı açıktır. Böyle bir söyleme inanmak için hiçbir gerekçe olmadığı gibi onun çekilmesine neden olacak onu zorlayacak bir gelişme de söz konusu olmamıştır. Tam tersine ABD Suriye'de siyasal ve ekonomik etkisini güçlendirmek için daha güçlü var olmak zorundadır. Bugün bunun gerçekleşmesi, ABD'nin ittifak güçleri arasındaki ilişkilerinin daha sağlam, daha güçlü ve çerçevelenmiş olmasını zorunlu kılmaktadır. Rusya ile bölgede daha iyi mücadele yürütmesi, İran'a yönelik hamlelerini daha etkin örgütlemesi ve bir bütün bölgeyi dizayn etmesi için bu gereklidir.

FIRAT'IN DOĞUSU VE ÇEKİLME "CÜLUS'U"

Suriye'de Esat rejiminin "şimdilik" kalıcılığına dair bir ortaklaşmanın olduğu, bu temelde yeni dengelerin nasıl kurulacağı tartışıldığı koşullarda ABD bir yandan Rusya'nın etkin olduğu Fırat'ın batısını biraz daha sorunlu alan haline getirirken, kendi etkin olduğu doğu tarafını ise bir dengeye ya da "statüye" kavuşturmak istiyor. Bu noktada Türk devletinin Kürt düşmanlığı yönelimi ve hala sahada avantajlar elde etme hevesi bu sürecin uzaması anlamına gelmektedir. TC, aynı zamanda Rojava'ya yönelik düşmanca tutumu ile Kürtleri olabildiğince zayıflatmak, bölgede birlikte hareket etme koşulları oluşursa siyasal köle haline getirerek yürümek istemektedir. Tam da bu süreçte yeniden "Kürtler bizim kardeşimiz. Onlarla sorunumuz yok, terörle sorunumuz var" söylemi Kürt ulusunun örgütsüz, iradesiz bir topluluk olarak 'kabulleri' olduğunu ama siyasal hak talep ettiği noktada (buna terörizm diyorlar) siyasal köleliği dayatacaklarının işaretini veriyorlar. Kürtlere yönelik tüm saldırılarının amacı bunun sağlanmasıdır. Bu

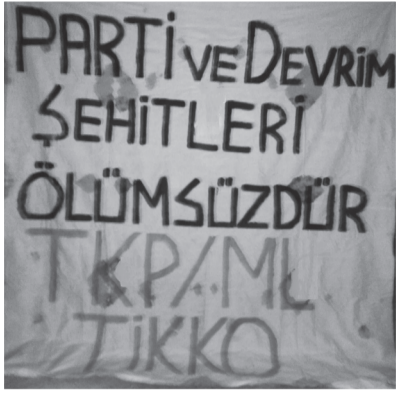
imkansızın istenmesidir kuşkusuz. Ancak TC imkansızdan çok Kürt hareketiyle masaya oturduğu noktada iradesi kırılmış bir Kürt hareketi görmek istemektedir. Uzun süredir ABD ile birlikte örgütlediği de budur. Ki bu noktada yer yer ABD ile karşı karşıya gelerek bunu örgütlemişlerdir.

Gelinen aşama artık bölgede gerekli düzenlemeler ve bunun bir savaşı içermeden gerçekleşmesine odaklanılmaktadır. Trump çekilme sonrası planını 14 Ocak'ta ifade etmişti. "Türkler Kürtlere saldırmamalıdır, aksi halde ekonomik olarak mahvolur. Kürtler de Türkleri tahrik etmemelidir. Ve sınırda 32 km'lik bir tambon bölge Türkler için oluşturulmalıdır." 8 Ocak'ta Türkiye'ye gelen ABD üst düzey heyeti, gündeminin Fırat'ın doğusu için oluşacak statünün (kime ne verilecekse) "prosüdü, garantisi ve sözleşmesini" oluşturmak olduğunu heyet başkanı Jhon Bolton açık şekilde ifade etmiştir. Trump ise biraz tehdit biraz da rüşvetle süreci hızlandırmaya çalışmıştır. Bu durum Kürt kazanımlarının tırpanlanması anlamına gelmektedir. Türk faşist saldırganlığını Rojava topraklarının bir kısmının işgal edilmesi sağlanarak, Türk devletinin Kürtlere saldırması engellenmiş olmayacaktır. Zira sorun saldırganın ötesinde Türk ve Kürtler arasında ABD'nin bölge politikasına zarar vermeyecek yeni dengelerin kurulmasıdır. Türk devleti bu sınırdan içeri 32 kilometre girmeye Mevlüt Çavuşoğlu ağzından hızla yanıt vermiştir. "Bu bizim Obama dönemindeki önerimizdi. O zaman kabul edilmemişti. Şimdi kabul edilmesi bizi memnun etti". Bu tavır TC'nin tava gelmek zorunda kaldığına işaret etmektedir. Kürt hareketi ise gelişmelerden memnun değildir. Bu bağlamda Rusya ve Suriye rejimi ile hızla Menbiç üzerinden ilişki geliştirmiş ve TC'nin bu alana dair planını boşa düşürmüştür. Aynı zamanda, istemediği bir planlamaya kolay boyun eğmeyeceğinin de mesajını vermiştir.

Tam da bu süreç ve gelişmeler olurken TC sessiz sedasız bir hamle yapmıştır. Uzun süredir ailesi ve avukatlarıyla görüştürülmeyen Abdullah Öcalan ile ailesi 12 Ocak'ta bir görüşme yapmıştır. Afrin işgali döneminde de bizzat Cemil Bayık Türk devletinin

Afrin için Abdullah Öcalan'la görüşme yaptığını açıklamıştı. Şimdi ABD'nin kurallarını daha katı şekilde koyduğu Fırat'ın doğusu gündemdedir ve TC kamuoyuna ilan edecek şekilde Abdullah Öcalan ile görüşme olanağını açmıştır. Abdullah Öcalan'ın Türk devleti ile Kürt hareketi arasındaki barış ve uzlaşma sürecinde kilit hatta belirleyici sayılacak bir rol üstlendiği anımsanmalıdır. A. Öcalan'la görüşme olanağının sağlanmasının bu bağlamda da bir anlamı olup olmadığını anlamak için daha fazla veriye ve zamana ihtiyaç vardır.

ABD, Fırat'ın doğusunu şimdi tahkim etmekte ve bir düzenlemeye tabi tutmaktadır. Bunun bir pazarlık ve bir süreç olduğu açıktır. Bu noktada kartların yeniden karılmasına neden olacak, bir önceki tüm dengelerin ve ilişkilerin yeni bir arayışı içereceği görülmektedir. Rusya-Suriye-İran ile Türk devletinin, Türk devleti ve Kürtlerin, Kürtler ve Rusya-Suriye ilişkisi en başta olmak üzere Suriye'de bir denge arayışının tüm verileri söz konusudur. Sonuç olarak TC'nin Rusya üzerinden Avrasya bloğuna mı kayıyor tartışmasından sonra karşımıza ABD adına bölgede daha güçlü iş tutmak için didinen ve ABD'ye her yönüyle daha fazla bağımlı hale gelmiş bir TC gerçekliği çıkmaya başlamıştır. Ancak bölgede dengelerin bu çatışma ve savaş ikliminde öyle kolay kurulabilir olmadığı görülmelidir. Suriye'de çözüm denilen şey bir süreç boyunca geçicidir. Çözüm, emperyalistlerin daha güçlü hamle yapmak için durmaksızın çalıştığı, amaçlarının gerçekleşmesi için koşulları hazırladığı ve çatışma ve savaş ikliminin en fazla durgunlaşması şeklinde yaşanacaktır. Türk hakim sınıfları ise son gelişmelerle daha anlaşılır olmuştur ki bölgede oyun kurucu değil en fazla oyunun gecikmesini, uzamasını sağlayan bir faktördür. Bunun ötesinde kendine biçmesi, onun gerçekliğini değiştirmemektedir. Gelişmeler onun politik krizinin daha fazla derinleşmesinin kaçınılmaz olduğu, kazanım olarak Suriye'de elde ettiği her şeyin emperyalist güçlerin insafında ve inisiyatifinde olduğunu daha berrak bir biçimde göstermektedir.

Gülsuyu'nda Ocak ayı şehitleri için pankart eylemi

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre; İstanbul Gülsuyu semtinde Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist militanları tarafından Ocak ayı şehitleri için pankart asıldı.

Yaptıkları açıklamada "bizler TKP/ML militanları Olarak MLM bilimini kuşanarak önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın yol göstericiliğiyle şehitlerimizden aldığımız cesaret ve güçle ileri atılacağız" vurgusu yapan militanlar "şehitlerimizin açtığı yolda, sarsılmaz adımlarla, Halk Savaşı yolunda yürüyeceğiz" dediler.

Militanlar, "Parti ve Devrimi Şehitleri Ölümsüzdür" şiarlı ve TKP/ML-TIKKO imzalı pankartı astıktan sonra güvenli bir şekilde geri çekildikleri ifade etti.

CİSST'te Su Damlasına Sığıdırılan Yaşam'ın gösterimi yapıldı

İSTANBUL- 9 Ocak Çarşamba günü Ceza İnfaz Sisteminde Sivil Toplum Derneği tarafından 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı'nın 18. yılında Tohum Kültür Merkezi tarafından hazırlanan Su Damlasına Sığıdırılan Yaşam isimli belgeselin gösterimi yapıldı.

Tohum Kültür Merkezi tarafından 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı'nı, ölüm oruçlarını ve F Tipi hücreleri konu alan belgeselin gösteriminin ardından söyleşi düzenlendi. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ile wernicke-korsakoff'lu ölüm orucu direnişçilerinin katıldığı söyleşide, ölüm oruçları ve hapishaneler üzerine tartışmalar yürütüldü.

YDG'lilerden kampanya çalışmaları

HABER MERKEZİ- YDG (Yeni Demokrat Gençlik) tarafından "Faşizmin Topyekün Saldırısına Karşı Örgütlenelim, Özgürleşelim, Devrimci Gençlik Mücadelesini Yükseltelim!" şiarıyla başlatılan kampanya kapsamında Ankara/Kızılay, İzmir/Buca, Alsancak, Dokuz Eylül Üniversitesi ve İstanbul'da Marmara Üniversitesi ile Kadıköy'de sticker çalışması ve bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen bildiri dağıtımı ve sticker çalışmalarıyla örgütlenme çağrıları yapıldı.

YDG'liler tarafından, üniversitedeki faşist baskılara, polis-idare işbirliğiyle

gerçekleşen saldırılara, akademik demokratik mücadelenin daraltılmasına ve geleceksizleştirmeye karşı tek yolun örgütlenmekten geçtiğini ifade edilerek YDG saflarında örgütlenmeye çağrılar yapıldı.

YDG'liler ayrıca şunları ifade etti: "Faşizmin yoğun saldırıları altında YDG olarak başlattığımız örgütlenme hem de devrimci gençlik mücadelesini büyütme anlamında önemli bir yerde durmaktadır. Bildiri dağıtımı sırasında yapılan tartışmalarda üniversitelerdeki yoğun baskılar ve akademik mücadelenin önemine dair konuşmalar gerçekleştirilerek örgütlenme çağrılarında bulunduk."

Pınar Aydınlar ve Serhat Çarnewa'nın konseri yasaklandı

HABER MERKEZİ- Pınar Aydınlar ve Serhat Çarnewa'nın 12 Ocak günü yapacakları konser "izin alınmadığı" gerekçesiyle Mersin Valiliği tarafından yasaklandı.

Mersin'de bulunan Akdeniz Sanat Atölyesi'nin sanatçı Pınar Aydınlar ve Serhat Çarnewa'nın katılımıyla 12 Ocak Cumartesi günü düzenleyeceği konser Mersin Valiliği tarafından yasaklandı.

Konuyla ilgili sosyal medya hesapları üzerinden açıklama yapan Akdeniz Sanat Atölyesi, konserin engellenmesinin öğlenden sonra kendilerine tebliğ edildiğinin yer aldığı açıklamada, "Konser yapmayı planladığımız salonunda yapılan hiç bir konsere 'Valilik izni' zorunluluğu getirilmezken, sadece bi-

zim konserimize uygulanan bu karar 'eşitlik ilkesi' ne aykırıdır. Mersin Valiliği ile yaptığımız görüşmede, konserin yapılmasına mani olacak her türlü sorunu giderme noktasında ön açıcı olmamıza rağmen girişimimiz sonuçsuz kalmıştır. Bu konserin yapılmasında ısrarcı olacağız. Yeniden belirleyeceğimiz bir tarihte tekrar başvuru yapacağız. Yapacağımız konsere elinde mevcut bileti olan tüm davetliler katılacaktır" diye belirtildi.

Yasaklamaya ilişkin sosyal medya hesabından bir açıklama yapan Pınar Aydınlar da "nice baskı ve zulüm görmüş bir halkın bireyleri olarak, şarkılarımızı, türkülerimizi söyleme devam edeceğiz" dedi.

Partizan okuru Arzu Aksakal gözaltına alındı

KARTAL- Partizan okurlarına dönük gözaltı, tutuklama ve baskılar sürüyor.

1 Mayıs, 18 Mayıs gibi takvimsel eylemlerin yanı sıra halk savaşıçıların cenazelerine katıldıkları gerekçesiyle onlarca okura dava açılırken Partizan okuru Arzu Aksakal yine bu gerekçeyle gözaltına alındı.

11 Ocak akşam saatlerinde hakkındaki açılmış bir dava nedeniyle gözaltına alınan Arzu Aksakal'ın 5-6 Ocak tarihlerinde Dersim Mercan

Dağları'nda TC güçleriyle girilen çatışmada ölümsüzleşen gerillaların cenazelerine katıldığı gerekçesi ile gözaltına alındığı öğrenildi.

Daha önce de Sarıgazi'de bulunan Partizan okurları halk savaşıçıları Tanju Er ve Tarık Akın'ın cenazelerine katıldıkları için ifadeye çağrılmışlardı.

Partizan okuru Arzu Aksakal 12 Ocak sabah saatlerinde çıkarıldığı mahkeme savcılık tarafından yurtdışı yasağı konularak serbest bırakıldı.

İşçilerin direnişi İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne geri adım attırdı

HABER MERKEZİ- İzmir Büyükşehir Belediyesi, DİSK Genel-İş'in yetkisine yaptıkları itirazı geri çekeceklerine dair bir belge imzaladı. Bunun üzerine Genel İş İzmir 2 No'lu Şube temsilciler kurulu iş yavaşlatma ve iş bırakma eylemlerini bir hafta erteleme kararı aldı.

Genel-İş İzmir 2 No'lu Şube geçtiğimiz cuma günü İzmir Büyükşehir Belediyesinin İZENERJİ'deki yetkisine yaptığı itirazı geri çekmesi için büyükşehir başkanlık binası girişinde basın açıklaması yapmak istemiş ancak polis İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun müdahale talebi

üzerine işçilere biber gazı ve coplarla saldırmıştı. 8 işçi gözaltına alınırken çok sayıda işçi de polisin saldırısı ile yaralanmıştı. Saldırı üzerine Genel-İş üyesi işçiler İzmir genelinde iş bırakmış, çöp kamyonları, otobüsler, iş makineleri şoförleri buldukları yerde kontak kapatmıştı.

İşçilerin kararlı direnişi sonrası geri adım atan Büyükşehir Belediyesi ile Genel-İş temsilcileri yetki itirazı ile ilgili bir araya geldi. Karşılıklı olarak imzalanan ön protokolle İzmir Büyükşehir Belediyesi İZENERJİ'nin yetkisine yaptıkları itirazı geri çekeceklerini taahhüt etti ve bir haftalık süre istedi.

Gelişme üzerine Genel-İş İzmir 2 No'lu Şube haftasonu işyeri temsilcilerini topladı. Temsilciler kurulu toplantısında belediyenin adımı değerlendirildi ve pazartesi gününden itibaren başlaması planlanan 2 saatlik iş bırakma eylemi ile 17 Ocak Perşembe günü gerçekleşecek olan yarım gün iş bırakma eylemi bir hafta ertelendi. Bu hafta içinde itiraz geri çekilmezse gelecek haftadan itibaren eylemler başlayacak.

NE OLMUŞTU?

İZENERJİ Şirketi'nde çalışan 4 bin civarında işçi bulunurken KHK ile birlikte 3 binden fazla taşeron işçi belediye kararı ile İZENERJİ şirketine geçirilmişti. Büyükşehir Belediyesi KHK'li işçilerin sözleşme kapsamına dahil edilmesine itiraz ederek sayının yeniden belirlenmesini talep etmişti. Belediyenin bu talebi taşeron anlayışına devam ettirmek şeklinde yorumlayan Genel-İş KHK'li işçilerin de sözleşme kapsamında olması ve güvenceli bir şekilde çalışması konusunda karar beyan etmişti.

Erdoğan İZBAN grevini yasakladı

HABER MERKEZİ- İzmir Banliyö Taşımacılığı Sistemi Ticaret AŞ'ye (İZBAN) bağlı iş yerlerindeki grev Cumhurbaşkanı kararı ile 60 gün süreyle ertelendi.

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan imzasıyla Resmi Gazete'de yayımlanan karara göre, İZBAN'a bağlı iş yerlerinde Türkiye Demiryolu İşçileri Sendikası tarafından uygulanmakta olan grevin "şehir içi toplu taşıma hizmetlerini bozucu nitelikte görüldüğünden" 60 gün süreyle ertelenmesine karar verildi.

Söz konusu karar 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun 63. maddesi gereğince alındı.

İZBAN grevi, grev yasaklarıyla övünen grevlerin olmayışını refah olarak değerlendiren AKP-Erdoğan iktidarının yasakladığı 16. grev oldu.

Eksen Makina'da kadın işçiler ödenmeyen ücretleri için eyleme geçti

HABER MERKEZİ- Eksen Makina'da yüzden fazla kadın işçi, 3 aylık ücretlerinin ödenmemesi üzerine eylem başlattı.

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu bulunan ve Tahincioğlu Grubu'na bağlı Eksen Makina'da yüzden fazla kadın işçi, ödenmeyen ücretleri için eyleme başladı.

Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı fabrikada üretime ara verilmesine rağmen işçilerin 3 aylık ücretleri ödenmedi. İşçilerin tepkisi üzerine tazminatları ödeme sözü veren patron, herhangi bir adım atmayınca, bugün fabrika alanına giren işçiler eylem kararı aldı.

Gümüşhane'de 3 aydır ücretlerini alamayan maden işçilerinden eylem

HABER MERKEZİ- Gümüşhane'nin merkeze bağlı Karamustafa köyünde özel bakır madeni şirketinde çalışan yaklaşık 150 işçi, 3 aydır ücretlerini alamadıkları ve tazminatsız işten çıkarılmak istendikleri için eylem yaptı. Fatih Parkı'nda bir araya gelen işçiler burada açıklama yaparak haklarının bir an önce ödenmesini istedi.

Maden şirketi çalışanı Ernal Karson, paralarını alamadıklarını belirterek,

"Bizlere ücretsiz izin talebinde bulundular. Biz de bunu kabul etmiyoruz. Ücretsiz izni kabul etmediğimiz için de bizlere işten çıkış vermek için kâğıt gönderdiler. Kâğıtta sadece ücretsiz izni kabul edip etmediğimiz soruluyor. Bizlere çıkış vermek istiyorlar ama herhangi bir haktan yararlanmıyoruz. 3 aydır maaş alamıyoruz; geçim sıkıntısı yaşıyoruz, kredi kart borçlarımız var, faturalarımızı ödeyemiyoruz. Herhangi bir yetkilinin ilgilediği de yok" dedi.

İşçilerden Şevki Akıntürk de "Benden önceki dönem de bu sıkıntıları insanlar çekmiş. Bizlere herhangi bir resmi açıklama yapmıyorlar. Bizi kurumun önüne çağırıyorlar. Soğukta bekletip, elimize bir kâğıt verip, 'Bunu imzalayın' diyorlar. Hepimiz yasal sürecin farkındayız. Çalışırken bize faydanız olmadı, bari batıyorken bir faydanız olsun. Bu insanlar işsizlik maaşından yararlansın. Bizlere tazminat da vermek istemiyorlar" diye konuştu.

Tazminatını alamayan taşeron işçi bedenini ateşe verdi

HABER MERKEZİ- İstanbul'da Ataşehir Belediyesi'nde çalışan taşeron işçi R.K. Nisan ayında belediye şirketine geçişler sırasında işten çıkarıldı ve tazminatı ödenmedi.

R.K. 9 Ocak günü Ataşehir Belediyesi'ne giderek alacaklarını tahsil etmek için başvuruda bulundu fakat olumsuz yanıt aldı. Bunun üzerine R.K. belediye önünde kendini yaktı. Yangın söndürme tüpüyle müdahale sonrasında ambulansla Kartal Lütfü Kırdar Eğitim ve Araştırma

Hastanesi Yara ve Yanık Merkezi'ne nakledilen işçinin durumunun ağır olduğu öğrenildi.

DİSK'e bağlı Dev-Yapı-İş üyeleri, Ramazan Karabacak'a destek vermek için Ataşehir Belediyesi önünde basın açıklaması yaptı. Ramazan Karabacak'ın ablası ve eşi de basın açıklamasına katıldı. Dev-Yapı-İş Genel Başkanı Özgür Karabulut, ekonomik krizi yaratınların krizin faturasını işçilere çıkarmak istediğini söyledi.

2018 YILINDA TARIMIN ANLATTIKLARI

Ülkenin emperyalizme bağımlı yapısından kaynaklı üretimdeki en ufak işletmede dahil tüm üretim ağı, dış kaynaklı her hareketten etkilenmektedir. Sıcak para akışının yavaşlaması, Türk Lirası'nın değer kaybı gibi gelişmeler ülke ekonomisini durma noktasına kadar getirebilmektedir. Özellikle üretimin önemli girdileri olan enerji vb. kalemlerin fiyatlarının dövize bağılı olması, doğallığında maliyetlerin artışına yol açmaktadır.

2018 yılı hakim sınıfların sömürsünü arttırdığı ve genişlettiği bir yıl oldu. Emekçiler nezdinde ise açlık ve yoksulluğu iliklerinde daha fazla hissettiği de bir yıl olarak hafızalara kazandı. Bunun yanında ekonomide yaşanması olası çöküşün sinyalleri verildi. En çok dikkat çeken ve hatırlanan nokta, döviz kurunda yaşanan hareketlilik nedeniyle TL'nin değer kaybının zirveye çıkmasıyla beraber TL'nin Dolar karşısında 7 liranın üzerini görmesiydi. Bu durum Türkiye'nin başta küçük ve orta boy işletmeleri olmak üzere hemen hemen tüm sektörlerini etkiledi.

Ülkenin emperyalizme bağımlı yapısından kaynaklı üretimdeki en ufak işletmede dahil tüm üretim ağı, dış kaynaklı her hareketten etkilenmektedir. Sıcak para akışının yavaşlaması, TL'nin değer kaybı gibi gelişmeler ülke ekonomisini durma noktasına kadar getirebilmektedir. Özellikle üretimin önemli girdileri olan enerji vb. kalemlerin fiyatlarının dövize bağılı olması, doğallığında maliyetlerin artışına yol açmaktadır. Öyle ki geri bıraktığımız yılda üretici fiyat endeksi, sonbahara gelindiğinde yüzde 40'lara kadar çıktığı görüldü. Bunun sonucu olarak küçük ve orta boy işletmeler üretimden çekilmek zorunda kalmaktadır. 2018 yılı içinde üretimin daraldığı alanların başında ise tarım sektörünün geldiği görülmektedir. Neo-liberal politikalara bağılı olarak tarım sübvansiyonlarının kaldırılması, özelleştirmeler ve diğer uygulamalarla birlikte zaten tarımın tasfiyesi plan

dahilinde yürütülmekteydi. Ekonomide yaşanan yıkımın başlangıcı ise mevcut süreci hızlandırmaktadır.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK)'nin yayınladığı rakamlara baktığımızda bile bu "acı" gerçeği görmekteyiz. Ki gerçek tablonun daha yüksek rakamları ifade ettiğinden söz etmek yanlış olmayacaktır. TÜİK verilerine göre; 2018'de bir önceki yıla göre, tahıl ve diğer bitkisel ürün üretimi yüzde 5.8 azalarak 68.4 milyon tondan 64.4 milyon tona gerilemiştir. Ürünler bazında ise: Buğday üretimi bir önceki yıla göre yüzde 7 azalarak 20 milyon ton; arpa üretimi yüzde 1.4 azalarak 7 milyon ton olmuştur. Baklagillerin önemli ürünlerinden yemeklik bakla üretimi yüzde 13.8 azalarak 5.9 bin ton; kırmızı mercimek yüzde 22.5 azalarak 310 bin ton; patates ise yüzde 5.2 oranında azalarak yaklaşık 4.6 milyon tona gerilemiştir.

2017 yılının sonlarında sigara tekellerinin isteği doğrultusunda apar topar meclisten çıkartılan tütüne ilişkin yasal düzenleme ve birçok şeker fabrikasının özelleştirilmesi; devlet eliyle müdahale sonucu bu ürünlerin 2018 yılında üretimlerinin azalması bakımından örnek teşkil etmektedir. Bu sonuçlara göre 2018 yılında tütün üretimi yüzde 14.4 azalarak 80 bin 200 ton; şeker pancarı üretimi ise yüzde 10.6 azalarak 18.9 milyon tona gerilemiştir. Ayrıca hasadı alınan tütün ve şeker pancarının bir bölümü ise satılmayarak üreticinin elinde kalmıştır.

Yine sebze ürünleri üretim miktarı 2018'de bir önceki yıla göre yüzde 2.6 azalarak yaklaşık 30 milyon tona düşmüştür. Bazı sebze ürünleri alt gruplarında üretim miktarına bakıldığında; yumru ve kök sebzeler yüzde 25; meyvesi için yetiştirilmekte olan sebzeler ise yüzde 2.9 azalış gösterdiği görülmektedir. Sebzeler grubunun önemli ürünlerinden; kuru soğanda yüzde 9.4; domateste yüzde 4.7; kavunda ise yüzde 3.3 azalış gerçekleşmiştir.

Yukarıda aktarılan veriler de gösteriyor ki Türkiye topraklarında ekilmeyen toprak alanı her yıl artmaktadır. Bunun nedeni coğrafi ve iklim koşullarına bağılı olarak ürün verimsizliği ya da farklı iş kollarında meydana gelen istihdam olanağının yarattığı başka çalışma dallarına kayılması değildir. Çünkü ülkenin coğrafi ve iklim koşulları birçok tarım ürünü üretimi için elverişlidir. Aynı zamanda şehirlerde günbe gün artan çeşitli işletmelerden ziyade, konkordato ilanlarıyla iflasını sunan işletme gerçeği ile karşı karşıyayız. Üreticilerin tarımsal üretimden vazgeçmelerinin ana nedeni, çoğu zaman maliyetlerini bile karşılayamıyor olmalarından dolayıdır. Bu kesimin gün geçtikçe daha fazla borç batağına saplandığı bilinmektedir. Örneğin üretim girdilerinin önemli kalemlerinden mazotta 2002'den bu yana yüzde 404 artış olmuştur. Diğer yandan BAYER gibi uluslararası tekellerin tohum vb. ihtiyaçlarının karşılanması için Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde yerli tohum üretimine getirilen

sınırlamalar tarımsal üretimi düşürmüştür. Bu sınırlamalar ile üreticilerin tohum ihtiyacı uluslararası tekellerin fiyatını belirlediği şirketler tarafından karşılanması amaçlanmaktadır.

2018 yılının bir önceki seneye göre tarımsal üretimdeki azalışı şaşırtıcı değildir. Tarım ürünleri üretimindeki azalışın en belirgin sebeplerinin başında, küçük tarım işletmelerinin üretimden kopmuş olması vardır. Zira bu kesim üretim sonucu olarak maliyetlerini karşılayamayarak zarar eden pozisyona gelmiştir. Bunun sonucu olarak da her yıl bankalara olan borç miktarları artmaktadır. Ekonomik krizin kapıyı çalmasıyla da bu süreç hızlanmıştır. 2018 ve önceki senelerin verilerine bakarak, 2019 yılı için de benzer senaryoyu yazmak abartı olmayacaktır.

Tarımda yaratılan tahribat en fazla kendi hesabına çalışan ve geçimlik üretim yapan kesimleri etkilemektedir. Türk hakim sınıfların uluslararası tekellerin çıkarı lehine uyguladıkları politikalar aynı hızla devam ettikçe, etkisini ve yansımalarını geniş halk yığınlarına kadar hissettirecektir. Nitekim bugün geline aşamada enflasyon artışında tarım ürünleri listenin ilk sıralarında yer almaktadır. Sürecin aynı tempoda devam etmesi koşulunda zincirleme reaksiyona yol açması sürpriz olmayacaktır. Bu nedenle ortaya çıkan öfkenin ve çelişkinin doğru yola kanalize edilmesi için, ajitasyon ve propagandamızı daha güçlü bir şekilde dillendirmeli ve pratikleştirmeliyiz.

Hak Verilmez Alınır

“Emperyalist kapitalist sistemin geliştirdiği neo-liberal politikalar 80'li yıllarda tedricen çeşitli ülkelerde uygulanmaya başlanmıştır. 90'lı yıllar ve sonrasında ise yarı-sömürge ülkelerde pekiştirilmeye çalışılmıştır.”

Kapitalizmin dünya sahnesine çı-

kıp egemenliğini tesis etmesiyle birlikte, işçi sınıfının da sermayeye karşı mücadelesi başlamıştır. İşçi sınıfı başta yoğun ve uzun çalışma koşulları olmak üzere, ücretlerin yükselmesi vb. gibi bir dizi sorunları talep ederek mücadelesini yükseltmiştir. İşçi sınıfının, ilk olarak sendikal örgütlenmede ve daha sonrasında kendi partisi altında mücadeleyi büyüttüğü görülmektedir. İşçi sınıfı

sermaye ile olan bu kavgasında çeşitli haklar kazanmayı bilmiş, mücadelesine hız verip, örgütlü duruşunu korudukça elde ettiği haklara bir yenisini de eklemeyi başarmıştır.

Öte yandan kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşmasıyla beraber, sistemin dünya genelinde sömürü ağı genişlemiş ve derinleşmiştir. Yaygınlaştırdığı sömürü sistemi proleter devrimlerin başlamasıyla sarsılmıştır. Bununla birlikte sistemin bizzat yaratmış olduğu krizler, emperyalist kapitalist sistemi can çekişen bir pozisyona demirletmiştir. Bu çöküş sürecinin önüne geçmek için sistem bir dizi tedbirler almak zorunda kalmıştır. Dönemin ruhuna uygun ve nefes alabilecek nitelikte bir arayışa giren sistem nihayetinde korumacı politikaları geliştirmiştir. Keynesyen politikalar olarak da bilinen korumacı politikalar ile kitleler gözünde "sosyal devlet" algısı yaratılmak istenmiştir. Ki bu algıyı sağlamada da belirli ölçüde başarılı olduğu görülmüştür. Diğer yandan bir takım tavizler ve ödünler

verilerek görece refah dönemine geçilmiştir.

Tüm bu gelişmeler sermayenin emperyalizm karakterine uygun olan azami kar olgusunu geliştirmesine kısmi engel oluşturmuştur. Nitekim gelinen aşamada, 70'li yıllarda petrol krizi olarak adlandırılan bir kriz sürecine giren emperyalist-kapitalist sistem; bulunduğu durumdan kurtulmanın yollarını arayarak, bu defa da

nun yanında ise güvencesiz ve kayıt dışı çalışmanın dünya genelinde artışı söz konusudur. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nün 2018 yılında yayınladığı Küresel İstihdam ve Sosyal Görünümü adlı rapora bakıldığında belirtilen tablo net olarak görülecektir. Bir parantez açarak belirtmek gerekir ki gerçek tablonun resmi raporlardan daha fazlasını anlattığı kesindir. ILO'nun raporuna göre; dünya gene-

olarak güvencesiz istihdamın dünya ortalamasındaki yarı-sömürgelerin payına bakıldığında, yarı sömürge ülkelerdeki sömürü düzeni daha iyi anlaşılmaktadır.

Aynı raporda belirtilen yıllara ait işsiz sayısı ve işsizlik oranı rakamları da yer almaktadır. Dünya ortalaması işsizlik oranı 2017 yılında yüzde 5.6 iken; 2018'de yüzde 5.5 olarak gerçekleşmiştir. 2019 yılında yüzde 5.5'te kalması bekleniyor.

Sadece bu verilerden yola çıkarak bile emperyalist kapitalist sistemin yarı-sömürge ülkelere çıkarmış olduğu acı reçeteyi görebilmek mümkün. Sermaye dünya genelindeki ağı ile birlikte sömürsünü artırmaktadır. Yarı-sömürgeler ise sermaye için önemli kaynakların başında gelmelerinden

dolayı, buradaki enformal sektörün önü açılmaktadır. Ayrıca bu ülkelerin tarımsal üretimi de tasfiye edilerek, şehirlere yığılmış bir nüfus planıyla ucuz emek gücü güvence altına alınmaktadır. Emperyalist kapitalist sistemin önünde, işçi sınıfı ve geniş halk yığınlarının örgütlü bir gücü ve güçlü bir mücadelesi olmadıkça; hak kazanılması ve işçi sınıfının iktidarının kurulması mümkün değildir. Aksine elde ettiği hakların da ellerinden alınması ve sömürünün boyutunu daha fazla hissetmesi söz konusu olacaktır. Bu gerçekliği bugün Avrupa ülkelerinde yaşanan sosyal kesintiler, düşük ücretler ve kitlelere dayatılan vergi yüklerinde görmekteyiz. İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının unutmaması gerekenler, en ufak bir hak kırıntısının bile ebedi kazanılmışlığının mevcut sistem altında olmayacağıdır. Son olarak hak verilmez alınır şiarını sıklıkla hatırlamalı ve bu temelde emekçilerle buluşmalıdır.

neo-liberal politikaları geliştirmiştir. Sosyalist blokta yaşanan geriye dönüşler ve kapitalist restorasyon, emperyalist kapitalist sistemin neo-liberal politikaları dünya genelinde inşa etmesini kolaylaştırmıştır.

Emperyalist kapitalist sistemin geliştirdiği neo-liberal politikalar 80'li yıllarda tedricen çeşitli ülkelerde uygulanmaya başlanmıştır. 90'lı yıllar ve sonrasında ise yarı-sömürge ülkelerde uygulanmaya çalışılmıştır. Sürecin oturması ile beraber sermayenin ruhuna uygun ve arzuladığı azami kar marjlarını da yavaş yavaş gerçekleştirmiştir. Neo-liberalizm bu minvalde önünde engel olarak gördüğü tüm oluşumları parçalamayı hedeflemiştir.

Bu hedeflerin başında ise emeğin örgütlü yapısı ve kazanmış olduğu haklar vardır. Bu saldırıların ana hedefi sendikalı olma ve güvenceli çalışma olmuştur. Bugün dünya genelindeki gerek güvenceli çalışma gerek ise sendikalı olma oranına baktığımızda düşüş eğilimi ile karşılaşmaktayız. Bu-

line güvencesiz istihdam edilerek çalışanların oranı 2017 yılında yüzde 42.5 iken yüzde 0.1 artarak; 2018 yılında yüzde 42.6 olmuştur. Bu rakamın 2019 yılında yüzde 0.1 artarak yüzde 42.7 olması tahmin edilmektedir. Rakamsal olarak güvencesiz çalışanların istihdam sayısı ise 2017 yılında 1.311.3 milyondan 2018'de 1.409.0 milyon kişi olmuştur.

Güvencesiz istihdamın dünya ortalamasındaki paylarına bakıldığında en yüksek payın "gelişmekte olan ülkeler" diye tabir edilen yarı-sömürge ülkelere ait olduğu görülmektedir. Raporda bu ülkelerin güvencesiz istihdam edilenlerin dünya ortalamasındaki payı 2017 ve 2018 yıllarında oran olarak yüzde 52.2 iken; 2019 yılında ise yüzde yüzde 52.3 olacağı tahmin ediliyor. Gelişmiş ülkeler diye adlandırılan emperyalist kapitalist merkezlerde bu oran 2017 yılında yüzde 10'dan; 2018 yılında yüzde 0.1 azalarak yüzde 9.9 olmuştur. 2019 yılında bu rakamın 9.0 oranına kadar ineceği tahmin ediliyor Rakamsal

2019 Mart Yerel Seçimleri ve İttifaklar; Faşist ve Şovenist Kutuplaşma...

31 Mart 2019'da yapılacak olan yerel seçimler, her zaman olduğu gibi bu kez de yoğun ve canlı bir siyasal atmosferi beraberinde getirmiş durumda.

Faşist diktatörlüğün olağanüstü saldırıları eşliğinde girilen seçim süreci, gitgide derin açmazları beraberinde getiren, önü alınamayan ekonomik krizin yıkıcı etkilerinin yaşandığı bir ortamda gerçekleşmekte. Süreç, bu krizin daha da derinleştirdiği siyasal krizin ortasında yol almakta. Ekonomik ve siyasal kriz ortamında, kitleleri yönetebilmenin tek yolu işçi sınıfı ve ezilen halka ve tüm sistem karşıtları ve muhaliflerine nefes aldirtmayacak denli ve durmaksızın saldırılar örgütlemektir.

Egemen sınıfların temsilcisi AKP/Tayyip kliği, halka yönelik saldırılarının yanında, diğer egemen klikler ile de bir mücadele içerisinde.

Egemenlerin kendi aralarındaki dalaş açık tehditler, şantajlar vb. şekilde sürerken, söz konusu devletin devamlılığı, milli bütünlük, sermayenin güvenliği olduğunda ise anında "tek vücut ve tek yürek" olduklarına şahit olmaktadır. Kürtlerin hedefe konulduğu sınır ötesi operasyon ve işgal hazırlıkları, sınıfa ve ezilen halka yönelik ekonomik, siyasal her türlü saldırı paketleri, sürekliliğe bağlanmış zamlar, vergiler, yoğun işten çıkarmalar, hak gaspları, grev yasakları, sokağa çıkma yasakları, tamamen suskunluğa mahkum edilmeye çalışılan basın-yayın, hak ve özgürlüklerin tamamen ortadan kaldırılması, yaygın operasyon ve keyfi tutuklamalar, burjuva siyasetçi, sanatçı, aydın, yazarlara dahi tahammülsüzlük, tehdit, tutuklamalar, tüm toplumu suskunluğa mahkum etmeye dönük uygulamalar yaygın bir şekilde sürüyor. Karşı koyuşların şiddetini en koyu hali ile bastırılması ve "ibret-i alem" adına yapılan uygulamalar ile toplum korku sarmalına mahkum edilerek iktidarlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Yani özcesi, faşizmin ve uygulamalarının en koyu halidir yaşadığımız. Gündelik yaşamın bir parçası haline gelen bu uygulamalar, ekonomik ve siyasal krizin derinliği ile beslenerek daha da vahşi bir hal almaktadır.

Dolayısıyla, içerisinden geçilen yerel seçim süreci, yerelliğin ötesinde

genel seçimleri de aşan, esasen iktidar mücadelesinin keskin bir arenasına dönüşmüştür. Egemen klik, esasta halka yönelik sonu gelmez ve sürekliliğe bağlanan saldırılarda bulunurken, diğer kliklere de aman vermeyerek, iktidar olanaklarının aşındırılmasını engelleyecek hamleleri yoğunlaştırmış durumdadır. Tam da bunun gereği olarak karşılıklı ittifaklar ve arayışlar öne çıkmaktadır. Her kesimin ipleri sıkı tutmaya çalıştığı bu politik atmosfer, esasta hiçbir gücün tek başına egemen olamadığı, egemenlik için başka güçlere ihtiyaç duyduğu bir parçalı duruma işaret etmektedir. Aşlamayan krizin yarattığı bu durum, egemen sınıf kliklerini ittifak yapmaya mahkum kılmaktadır. Merkezden yerele değin, son derece sıkı pazarlıklar ve planlamalar eşliğinde süren bu ittifak politikaları ile süreci yönetmeye ve kazanmaya yönelen egemenlerin bu kaynaşma hali, krizli ortamda parçalanma eğiliminin oldukça güçlü olduğu verili durumda yeni politik krizlerin de temeli olmaktadır. Bu aynı zamanda daha şiddetli ve yıkıcı sonuçlar üretecek zeminin gelişmesi anlamına gelmektedir.

İrkçı-gerici faşist egemen blok AKP-MHP'nin oluşturduğu "Cumhur İttifakı" "içte ve dışta" gözü dönmüş bir saldırganlık içerisinde. Klik çatışması içinde dahi "devlet ve millet düşmanı" argümanını dilinden düşürmeyen, hükümeti devirmekle suçlayıp sindirmeye yönelen bir politika izlemektedir. Egemen AKP-MHP kliği, giderek bu sert saldırgan tutumu ve onu besleyen ırkçı-şovenist politikaları ve saldırıları arttırma yönelimindedir. Şovenizmin-ırkçılığın pompalandığı mevcut iç ve dış saldırganlık seçimlerin kazanılmasının, iktidarın geliştirilmesinin de bir manivelası haline getirilmektedir. Bu faşist saldırganlık politikalarını, Vatan Partisi gibi ırkçı-faşist partiler de desteklemekte, kemik yalayıcılığı misyonuyla hareket etmekte, klik savaşında, Kürt ulusu ve halka yönelik savaşında yerini almaktadır.

Aynı saflaşma ve ittifaklar, faşist CHP ve İyi Parti ile de gerçekleşmektedir. "Millet İttifakı" şeklinde devam eden bu faşist bloğa da rengini veren, iktidar dalaşında halk düşmanlığı ve koyu bir Kürt düşmanlığı olmaktadır. İrkçılığı, şovenizm bayrağını egemen

AKP-MHP kliğine kaptırmak istemeyen bu faşist blokun, Kürt ulusuna yönelik katliamlarına, Rojava'ya yönelik faşist işgal saldırılarına, işçi sınıfı ve ezilen halka dayatılan yok oluş programlarına tek bir itirazları bulunmamaktadır. Aksine, ahenk içerisinde hareket etmekte, siyasal destek açılımları ardı sıra gelmektedir.

Bu ittifak bloku da parçalı ve çelişkilidir ancak klik savaşımını kazanmak için, tek çareyi birlikte hareket etmekte görmektedir. Bu ittifakın alameti farikası ise muhalif tüm kesimleri "AKP karşıtlığı" ekseninde kendi yönelimiyle manipüle etmesi ve seçim zaferleri taahhüdüyle sisteme sıkı sıkı yedeklemeye çalışmasıdır. Bu gerici-faşist blokun karşısında net ve kesin bir duruş, muhalif halk kitlelerine doğru bilinç taşıma görevine içkindir. Bu noktada ÖDP gibi parti ve çevrelerin, CHP ile -bunu millet ittifakı ile şeklinde okumak gerekir- hareket etmesi durumunu, ibretlik bir siyasal tutum olarak afişe etmek gerekmektedir.

Kıyasıya bir mücadeleye sahne olacak olan yerel seçim sürecinde, tüm faşist burjuva-feodal partilerin programları adeta "reset" edilmiş ve tek bir programa dönüştürülmüştür. Gerçekleştirilen ittifak bloklarıyla seçmen kitlelerinde kafa karışıklığı yaratılmaktadır. Kitlelerde halihazırda bulunan siyasal eğilim ve tercihler, her ne kadar burjuva klikler tarafından manipüle edilip yönlendirilse de ortaklaşan seçim programları ile tüm eğilimlerin ve farklılıkların bir torbaya doldurularak karıştırılması ve tek tipleştirilmesi gerçekliği de yaşanmaktadır. Egemen sınıflar adeta bir yandan boğazlaşma hali yaşarken diğer yandan programda tekleşmektedir. Faşist şovenist politikalar kitlelerin başından aşağı bu şekilde boca edilmekte, "kitlelerin yeniden formatlanması" amaçlanmaktadır. Kitlelerin, faşist partiler ve blokların yönelim ve politikalarıyla zehirlenerek, ırkçı faşist saldırıların sosyal dayanağı haline getirileceğini de ifade etmek gerekiyor.

Bir de kıyının öteki tarafında beliren başka bir seçim ittifak gücü bulunmaktadır. HDP'nin başını çektiği T. Kürdistanı bölgesinde, 7 Kürt partisi ile yapılan ittifak söz konusudur. İttifakların oluşum sürecinde CHP'den beklediği yaklaşımı göremeyen HDP,

yönünü, bileşenleri ve "Kürdistanı" güçlerle yaptığı ittifaka dönerek harekete geçmiştir. Ancak hala "AKP'yi zayıflatma" gerekçesi ile CHP'ye göz kırpan yaklaşımlar söz konusudur. Ancak HDP'nin ittifaktan önce faşist diktatörlüğün kayyum politikasına karşı seçimi kazanma ve basit mağdur politikası dışında bir mücadele programı görülmemektedir. Tayyip Erdoğan'ın oldukça açık bir şekilde, "İstedığımız adayları göstermezler ve seçimleri kazanırlarsa kayyumlarımız hazır" yaklaşımına karşı seçim sonrası ne yapacağına dair söylenmiş, belirlenmiş bir politika yoktur. Kayyumların ilk atanmaya başladığı süreçte ne tavır gösterildiyse yine aynı noktada durulmaktadır. Örneğin kayyumlarla çalışan HDP meclis üyelerinin yeni seçimlerde atanacak kayyumlara tavır ne olacaktır. HDP'nin kayyumlar karşısında var olan ittifak güçleri ve ittifak yapacağı yeni güçlerle kayyumlara karşı, devletin yeni saldırılarına yönelik ne gibi bir politik yönelim belirlediği belirsizdir. Bu seçimlerin T. Kürdistanı'nda oturacağı eksen sadece bir seçim zaferi değildir, kazanılmış haklara yönelik gerçekleşen saldırılara karşı nelerin yapılması gerektiğidir. Bu bağlamda HDP'nin yürüttüğü ve yürüteceği seçim ittifakları politikası mücadele dinamikleri zayıf ve seçim sonuçlarıyla ilgilenen bir burjuva yaklaşımdan muzdariptir.

Bu süreçte bağımsız sınıf politikaları eksenli bir yönelime sahip olmak, devrimci propagandayla her gelişmeyi karşılamak son derece önemlidir. Faşist saldırganlık ve zorbalığın hakimiyetinde, devrimci görevlerimize sarılmak, kitlelerde her şeye rağmen giderek büyüyen öfkeyi devrimci enerjiye dönüştürecek, bu enerji ve öfke patlamalarına önderlik edecek bir kurumsallaşma ve güçlü örgütlenmelerin yaratılması yönelimlerimizin temeli olmalıdır. Kitlelerle kalıcı ilişkilerin sağlanması için, daha ısrarlı ve enerjik bir çalışma örgütlenmelidir. Ezilen halkın kendi sorunları eksenli gündemlerini öne çıkararak politik çalışmayı bunun üzerinden örmek durumundayız. Her türlü faşist baskı ve kuşatmayı yarak-parçalayacak ve bizleri direngen ve güçlü kılacak olan şey de bu olacaktır. Devrimcileşmenin, devrimci-militan bir duruşa sahip olmanın sağlanacağı zemin burasıdır.

Memleketimden Çürüme Manzaraları: Her Şey Hızla Çürüyordu, Birinciliği Nereye Vermeli?

Mahkeme başkanının “Yaşasın adalet! diyorum” diyen akademisyene “Çok iddialı şeyler söylemeyin” dediği ülkemizde, 27 yaşında genç bir kadın akademisyen kopya çekerken yakaladığı erkek öğrencisi tarafından üniversitedeki odasında katledildi. Bu cümlenin ne başı ne de sonu sizi şaşırtmıyor biliyoruz çünkü çürümeden hiçbir yer azade değil.

Baştan aşağıya her şeyin hızla çürüdüğü bir toplumda Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğretim görevlisi Ceren Damar'ın öğrencisi tarafından öldürülmesi Ahmet Telli'nin yukarıdaki şiiri akla getiriyor.

Ceren hocanın hukukçu olması ve hukuğu öğrettiği öğrencisi tarafından öldürülmesi ve öldürülme nedeninin öğrencisinin yaptığı sahtekârlığı ortaya çıkarmış olması ise hakikaten ülke gerçekliğini trajikliğiyle ortaya koyuyor.

Genç bir bilim insanı daha yürüyeceği yolun başında acımasızca katledildi. Artık yok. Arkasından üniversitenin yayımladığı taziye mesajında bile ondan çok, protokolde bulunanlara teşekkürle yer verilmesi son dönemlerde sistem tarafından iyice itibarsızlaştırılan akademinin durumunu ve akademisyenlere verilen değeri gözler önüne seriyor.

Çürüme hangi noktada başlar peki? Toplumsal değerler yok edilirken yerine yenisi konulmadığında mı? Özellikle 1980 sonrası hızla uygulanan neo-liberal politikalar ve özelleştirme ile tüm kurumları kapitalizmin “rant” anlayışı üzerine oturtmuştur. Sağlıktan ulaşıma, sosyal hizmetlerden eğitime tüm bu alanlar ranta göre dizayn edilmiştir. Eğitimin amacı kendini gerçekleştirmek, yeteneklerine dair farkındalık yaratıp toplumsal üretime katılmak değil, ticarethaneye çevrilen okullarda iyi bir müşteri olup diploma denilen belgeyle istenilen konuma ulaşmaktır artık.

Söz konusu olan gencecik bir akademisyen. Zorla hayattan koparıldı. Lakin meseleyi sadece bireysel olarak ele alırsak, hem gerçek suçluyu suç sandalyesine oturtmamayı hem de katile lanetler yağdırmanın kimsenin ellerini temizlemeye yetmediğini idrak edemeyeceğiz.

Olayın ardından verilen tepkilere baktığımızda toplumun, katile lanet-

ler yağdırdığını, bir kısmının olayın büyük oranda tv dizilerinden kaynaklandığını düşündüğünü (Çukur vb. mafyatik diziler) bir kısmının güvenlik zafiyeti olduğunu düşündüğünü görüyoruz.

Oysa katil bu sistemin çıktısıdır. İşlemiş olduğu cinayet tam da bu sistemin ürünüdür. Diplomasız bir cumhurbaşkanının “diploması olduğu yalanıyla” yönettiği ülkede son sınıf öğrencisi olarak diplomasını almak istemiştir her ne şekilde olursa ol-

sun! Hırsızlıktan, yolsuzluktan yargılanan bakanların gevrek gevrek gülerken yüzüzce oy kullandığı mecliste o fotoğraf gözümüzün önünden gitmezken, siyasi iktidar ve irili ufaklı yandaşlarının hiçbir olaya dair sorumluluk taşıyıp bunun hesabını vermeyip "paşa paşa" yaşamaya devam ederken, kendisinin kopya çektiği için tutanak tutulup sınıftan çıkarılmasına çok fena içerlemiştir! Ülkede her gün onlarca işçi iş cinayetiyle öldürülmüş ama hiçbir patron sorumlu tutulup ceza almamıştır, nehirlerinden denizlerine, toprağından suyuna tüm çevre zehirli atıklarla şirketler tarafından zehirlenmiş ama hiçbirinin kapisına kilit vurulmamıştır. Hiçbir sorumlunun cezasını çekmediği bir toplumda okuduğu hukuk bölümü sadece kâğıt üzerindeki yazılardan ibarettir. Egemenler sistemi kendi çıkarları için istediği gibi kullanırlarken, saygın bir avukat olmak isteyen öğrenci için o diploma artık bir araçtır ve kopya çekerek de olsa elde edilmelidir. Hem bu ülkede KPSS sınavından tutun ÖSS sınavına kadar pek çok sınavda kopya çekildiği kaç kere ispatlanmamış mıdır? İşini ehliyle yapan binlerce nitelikli akademisyenin üniversitelerden uzaklaştırıldığı bir ülkede, tüm akrabalarını işe sokan rektörler, bir günde alınan terfiler varken o niye bileğinin

hakkıyla diplomasını alacaktır!?

Bir hukuk fakültesi öğrencisinin, birkaç yıla savcı, hakim olabilecek birinin hukuk hocasını katletmesi birilerinde şaşkınlık yaratıyor mu gerçekten? Hapishanede tecavüze uğrayan çocukları açıklayan antropolog hapседildiğinde ama ülkede çete lideri kanaat önderi gibi çıkıp “Oluk oluk kan akıtacağız ve akan kanlarınızla duş alacağız!” dediğinde soruşturma bile açılmadığında şaşırılmış mıydı ki bu toplum? Bu sözleri “Bu suça ortak

olmayacağız” metnini imzalayan akademisyenler için söylemişti üstelik çete lideri bozuntusu.

İstanbul'da yüzlerce çocuğun çalıştığı hastanede doğum yaptığını ve bunlardan pek çoğunun kayıtlara geçmediğini açıklayan hemşirenin görev yeri değiştirildiğinde şaşkınlık yaşamış mıdır toplumumuz? “Cizre'de bodrumdaki insanlar sağ ele geçirilebilirdi” açıklamasını yapan polisleri okuduğunda ne hissetmiştir mesela hukuk camiası? Bu toplumda yazılı hukuk kurallarının uygulamada bir anlamı olmadığını mı? Poşi takan öğrenciye 12 yıl ceza verip Sivas Katliamı sanıklarına zaman aşımı uygulandığında o 500 sayfalık hukuk kitaplarını ezberlemektense kopya çekmenin daha yararlı olduğunu mu düşünmüştür öğretmenini öldüren kişi?

Ceren hocayı katleden öğrencisinin 2 yıl önce de kopyadan yakalanmış olmasına rağmen aynı davranışı devam edip tekrarlaması neden kaynaklanıyor sizce? Çünkü bu durum toplumsal olarak meşruluk kazanmıştır. Kimsenin emeğiyle bir yere gelemeyeceği düşüncesinin kabullenildiği, liyakate göre görevlendirmenin büyük oranda ortadan kalktığı bir toplumda rüşvetin, iltimasın, yolsuzluğun ve yandaş-

lığın hükmü geçmektedir artık.

Ceren hocanın katledilmesi sonrası kadın akademisyenlerin sosyal medyada yazdığı yazılar hem bu durumun aynı zamanda bir kadın cinayeti olduğunu gözler önüne sermiş hem de akademideki cinsiyetçiliği gözler önüne sermiştir. Araştırma görevlileri üniversitede pek çok görevi yüklenmekte, kadrolu çalışma hakkından mahrum şekilde çalıştırılmakta ve öğrenciyle karşı karşıya bırakılmaktadır. Pıtrak gibi özel üniversitelerin çoğaldığı ülkemizde üniversiteler işletme, öğrenciler müşteri, diplomalar da satılık hale gelmiştir.

Babası özel hareket polisi olan öğrencinin kendini suçüstü yakalayıp tutanak tutarak sınıftan çıkaran kadın akademisyeni öldürmesi ifadesinde de “kendime yediremedim” demesi kuşkusuz sadece sistemin yarattığı çürümeden değil aynı zamanda cinsiyetçilikten de kaynaklanmaktadır. Hocasının hem kendi yaşına yakın hem de kadın olması onu bir otorite olarak algılamamasını, sınıftan atılması ise ‘erkekliği’nin hakarete uğramasını sağlamıştır! Öğrencilerin kadın asistanlara davrandıkları gibi erkek asistanlara davranmadıkları, kadınların yaşamın her alanında maruz kaldığı cinsiyetçiliğin bir yansımasıdır.

Bir hukuk öğrencisi olarak hocasını katletmesi sonrası ne kadar ceza alabileceğini biliyordur muhtemel katili olan hukuk öğrencisi. Kadın cinayetlerinde uygulanan ‘ağır tahrik indiriminden faydalanmak için takım elbiseyle gelir o da duruşmalara, mobbing uyguladı der, ‘şahsıma ağır hakaretler etti’ der de der.

Ceren hoca yok artık. Onun arkasından bu toplumun ‘çok üzgün’ olduğunu da söylemek zor, çünkü bir bebekten katil yaratan karanlığı -sistemi- destekledikçe insan hayatı her geçen gün daha da değersizleşmeye devam edecek...

“Özgecan ilk değil, son olsun” diye onbinlerce kişi gırtlığımızı yırtarcasına bağırıştık. Yüzlerce kadın daha katledildi sonrasında.

Çürüme varsa eğer hiçbirimiz bundan azade değiliz. Hepimizin sorumluluğu var tüm bu olup bitenlerde.

“Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz,

Ya dünyamıza incek ölüm.”

Suriyelilere Yönelik Artan İrkçi Söylemler, Linç Girişimleri, Mültecilik ve Mücadele

Ülkemizdeki siyasal ve ekonomik daralmanın katmerleşmesi ile birlikte son aylarda Suriyeli mülteciler üzerinden geliştirilen “gerilim siyaseti” Türk hakim sınıflarının şovenizm siyasetinin yeni tezahürü olarak toplumu kamplaştırma, sıradan faşizmi kalıcı zemine çekme aracı ve emekçi sınıfları kendi içerisinde bölme hedefi haline getirilmiş durumdur.

Orta Doğu'daki yeni paylaşımın ve pazar dalaşının satranç tahtasındaki hamleleriyle ve sürekli yeniden dizilen taşlarla Suriye savaşı gittikçe emperyalist güçlerin çıkmazı haline gelmiştir. Türk hakim sınıflarının “pastadan pay kapma” uğraşını daha iyi sürdürmek için ezilenlere dönük siyasal, sosyal ve ekonomik saldırıların yükselmesi olarak yansımaları bulmakta.

2011'den itibaren Türk hakim sınıfları ve dümenindeki AKP/RTE kliği Suriye'den kaçmak zorunda kalan binlerce Suriyeli'ye (her ne kadar başta sınırları kapatmış olsa da) özellikle 2014 yılındaki bölgesel savaşın yarattığı büyük mülteci göçüyle Suriye politikasında araçsallaştırmak için kapılarını açmıştır. Bunun yanında egemen sınıfların ucuz emek gücü ihtiyacını karşılama ve Avrupa Birliği emperyalistlerine karşı ekonomik pazarlıkta kullanılması hedefi de gütmüştür.

Ancak bu durum emperyalist – kapitalist sömürü düzeninin başka bir gerçeğinin, ülkemizde yaşanılır olmasını beraberinde getirdi. Suriye halkının hayatta kalma savaşı göç ettikleri topraklarda son bulmadı. Milyonlarca Suriyeli'nin göç ettiği ülkelerin en başında gelen ülkemizde de ucuz ve ağır işçilik, aşağılanma, ırkçı saldırganlığa maruz kalma, taciz, tecavüz ve sürgün edilme on binlerce insanın yaşamını zindan ediyor. İnşaat, tarım ve tekstil gibi ucuz ve ağır işçilik de kaçak olarak çalıştırılan binlerce Suriyeli Dünya İş Verileri'ne göre ayda 30 Euro'ya çalışan Bangladeşli işçiler gibi

yaşamlarının açlık ve sefalet içerisinde zindan olması durumu vardır.

TÜRKİYE'DE MÜLTECİ GÖÇÜ VE GÖÇMENLİĞİN EKONOMİK YAPIYA ETKİSİ

Türk komprador sınıflarının sözcüleri son yıllarda (RTE, Binali Yıldırım) “3 milyon insana bakıyoruz”, “yaşam ve istihdam sağlıyoruz” söylemleri ile mültecilere yönelik düşmanca siyasetin yeniden üretilmesi olarak servis ediliyor. Zira 2014 yılında “Kobane düştü, düşecek” söylemiyle işgalciliğin ilk sinyallerini veren faşist TC dev-

tecilere önce “yüce gönüllü” gözükmek, ardından “bize borçlusunuz” mesajı vermektir.

Bazı resmi rakamlara göre Türkiye'de 3 milyonu aşan mülteci girişinin Türkiye ekonomisine canlandırıcı etki yaptığı ortaya çıkmakta. Ekonomi ve istihdamdaki bu canlanma insanlık dışı koşullarda, aç kalmamak için sefalet içerisinde çalışan emekçilerin yaşamları pahasına gerçekleşiyor. Bu durumdan hareketle özellikle resmi sayılara göre Türkiye'de bulunan 3.622.336 Suriyelinin kişi başına dü-

ve hak sahibi olmadan düşük ücrete ve kötü çalışma koşullarına maruz kalarak çalışmak durumundadır.” (<https://www.gazeteduvar.com.tr/yazarlar/2017/03/27/multecilerin-turkiye-ekonomisine-etkileri-duzeltme-ve-ekler>)

Öte yandan “misafir” konumunda tutulan Suriyeli mülteciler toplumsal öfkenin hedefleri arasına sokulmaya çalışılıyor. Binlerce Suriyeli yasal nedenlerden ötürü kaçak olarak çalışma hayatında yer alıyor. Üstelik Türkiye'de bir emekçiye göre patronlar çok daha

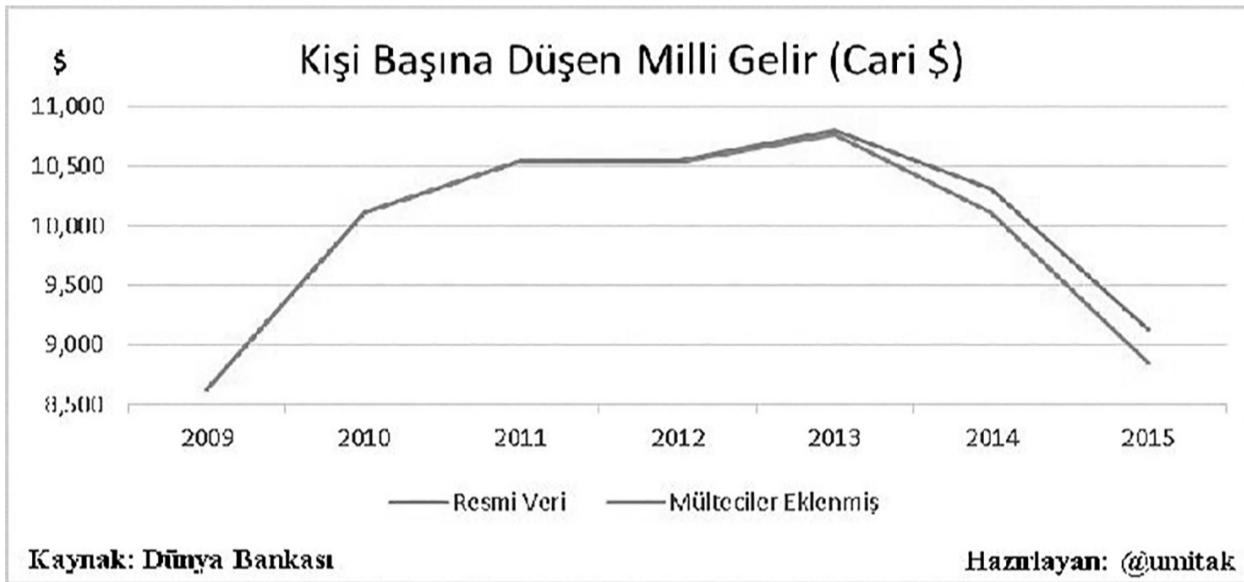
düşük ücretlerle kayıt dışı insan çalıştırmanın kaymağını yiyor. Öyle ki OECD verilerine göre göçmenlerin işgücüne katılım oranı, Türkiye'de emekçilere oranla daha yüksek (% 61,3 – % 55,1).

Türkiye Ekonomi Politikaları Vakfı'nın yaptığı bir araştırmaya göre Suriyeli göçmenlerin en yoğun olduğu iller işsizliğinde en yüksek

olduğu bölgeler olarak ortaya çıkıyor. Suriye'deki savaşın farklı sosyal ve toplumsal etkilerinin en yoğun yaşandığı bu illerde Suriyeliler vasıfsız ucuz iş gücü olarak çalıştırılmakta. Haliyle buradan hareketle toplumda işsizliğin sorumlusu Suriyeliler algısı yaratılıyor. Fakat kimse Türkiye'nin Suriye'den kaçmak zorunda kalan mültecilerden önce işsizlik oranlarında dünya lideri ülkelere birini olduğunu söyleme zahmetinde bulunmuyor!

SURİYELİ MÜLTECİLERE DÖNÜK İRKÇİ SALDIRGANLIK VE LİNÇ GİRİŞİMLERİ

Milyonlarca Suriyeli emekçinin sefalet ve sömürü çarkı içerisinde yaşama tutunmaya çalıştığı Türkiye gerçekliğinde, AKP/RTE kliğinin teşviki ve desteği ile iş kuran, Türkiye'de sermayedarlarla ortak olan bir elin parmağı sayısında Suriyeli zenginden kaynaklı servis edilen “Suriyeliler plajlarda

leti aynı zamanda Türk şovenizminin en gerici ve ırkçılıkla bezenmiş söylemlerinden birini sunmuştu. Zira konuşmanın amacı olan işgale zemin hazırlama, o günlerde Kobane direnişi pratiği sonucu işgalci faşist devlete karşı ezilenlerin dayanışması üzerinden boşa çıkarılmıştır. Konuşmanın tamamında ise mültecilere, “dört yıldır sizleri burada misafir etmenin zevci ve haklı gururu içerisindeyiz. (...) Sizler bize asla yük değilsiniz. Siz bizim için şeref ve bereketsiniz” gibi laflarla “yüce gönüllülük” pozları kestikten sonra “bu zamana kadar sadece topraklarımızdaki misafirlerimiz için 4 milyar dolar harcadık. Topraklarımız dışında Irak ve Suriye'ye gönderdiğimiz yardımlar 500 milyon doları aştı” diye sesleniyordu. En utanmaz insanın bile “misafirim” dediği insanların yüzüne “sizin için şu kadar para harcadım” gibi laflar etmeye dili varmaz. Erdoğan'ın mültecileri “misafir” olarak görmediği açıktır. Amacı mül-

şen milli gelir (Cari \$) sayılarına yansımıyor olması ise istatistiklerde kişi başına olan milli gelirin yükseldiği hilesine olanak sunmaktadır.

Yine Doç. Dr. Ümit Akçay'ın 2017 yılında gazeteduvar.com web sitesinde yazdığı bir araştırma yazısında “3 milyon kişiye bakıyoruz” söyleminin büyük bir yalandan ibaret olduğu gerçeğini de açık şekilde ortaya koyuyor. Ümit Akçay'ın Mart 2017'deki araştırma yazısında ifade edilenler; “İçişleri Bakanlığı Göç İdaresi Genel Müdürlüğü verilerine göre bu 3 milyonun sadece 256 bini “barınma merkezlerinde” yaşıyor. Türkiye'nin “baktığı” kesim, toplam mültecilerin yaklaşık sadece 12'de 1'i. Kalanlar, yani 2 milyon 744 bin kişi, kendi çabaları ile geçinmeye çalışıyor, yani kayıt dışı olarak çalışıyor. Kayıt dışı olarak çalışıyor olmalarının nedeni, hukuki statülerinin askıda olması. Yani Suriyeli mültecilerin büyük kısmı, kayıt dışı olarak, herhangi bir hukuki statü

sefa sürüyorlar“, “çalışmadan yan gelip yatıyorlar“ ve benzeri söylemler ırkçı-faşist kliklerin toplumsal kutuplaşmayı derinleştirme, şovenizmin kaymağını yeme amacını taşımaktadır. Burjuva-feodal medyanın araçsallaştırdığı yalan ve manipülasyonla zengin Suriyeliler algısı adeta mitleştirilen yalan hikayeleri üzerinden emekçileri bölme ve parçalamanın birer aracı, bilinçleri ise dumura uğratma hedefi olarak profesyonelce sürdürülmektedir. Yine Suriyelilere gizlice vatandaşlık veriliyor haberleriyle, “Suriyeliler ülkeye AIDS getirdi“ gibi ırkçı ve şovenist söylemlerin diğer bir temsilcisi de Kemalistlerin temsilcisi olan Sözcü gazetesidir. Bu gazete faşist Kemalist diktatörlüğün klasik faşist söylemlerini, sistematik bir şekilde Suriyeler üzerinden servis ederek, “vatanseverlik“ ve “halkçılık“ kavramlarıyla, şovenizmi meşrulaştırmaya ve köpürtmeye çalışmaktadır. Bu saldırılar Rojava Kürt olduğunda dozu biraz daha artarak gerçekleşmektedir. Böylece Kürdün mültecisinin çilesi iki katına çıkmaktadır.

2014 yılında Antalya’da mevsimlik tarım işçisi olan Kobaneli mültecilere dönük başlatılan faşist saldırı ve linç girişimi bizzat dönemin Antalya Valisi Muammer Türker’in “Tebliğatlar yapılıyor buradan çıkmaları noktasında ama bizim üreticilerimizden de çok ciddi talepler geliyor. Yani ucuz işgücü, dürüst namuslu çalışan insanlar falan diye. Biz açıkçası böyle infiale yol açacak, hatta bizim de Türkiye’nin genel makro politikalarına, Suriyeli-

lerle ilgili politikalarına ters düşecek bir uygulama içerisine fiiliyatta çok girmek istemiyoruz. Yeter ki düzgün dursunlar, işlerini yapsınlar. Yani dilencilik gibi, çeşitli asayişe ilgilendiren olaylara karışmasınlar. Biz elimizden geldiği kadar onlarla da birlikte yaşamının yollarını arıyoruz ama prensip olarak Suriyelilerin Antalya’da kalıcı olmaması planlanıyor. Antalya’nın özelliğinden dolayı, sadece Antalya’ya sağlanmış bir imtiyaz bu” demecini basına vermesiyle 80 kişi olduğu ifade edilen Kobaneli mevsimlik tarım işçileri kitlesel bir grup tarafından ırkçı ve faşist sloganlar ve tekbirler eşliğinde linç girişimine maruz kalmış, çadırları ve baraka evleri yerle bir edilerek Antalya’dan sürgün edilmişlerdi. O günden bu yana Manavgat’ta yaşanan ırkçı saldırı, Bursa’nın Mudanya ilçesinde ırkçılığın bir başka örneği olarak parklarda kalmak zorunda kalan Suriyeli Kadın ve çocukların linç girişimiyle sürgün edilmesi, Maraş ve Gaziantep’te Suriyeli sığınmacılara yönelik yapılan ırkçı saldırıların ardından Hatay’ın İskenderun, Antakya, Harbiye ve Samandağ ilçelerinde de benzer saldırıların hazırlanması, Akçakale’de Suriyelilerin kaldığı çadır kentte çıkan yangında ise 7 yaşındaki Sudra El-Hammüt’un ölmesini ve iki ablasının yaralanmasını protesto eden 600 Suriyeli sığınmacının da sınır dışı edilmesi bilinen ve basına yansıyan saldırılar arasındadır. Suriyelilere yönelik saldırılar ekonomik, sosyal, siyasal yaşamda artık rutin, günlük ve sıradan bir vaka niteliğindedir.

Diğer bir noktada ise Suriyeliler ile ilgili en çok gündeme getirilen konuların başında kadınlara ve çocuklara yönelik taciz vakaları duruyor. Türkiye toplumunda son yıllarda yaşanan Özgecan Arslan gibi örneklerin ne denli büyük travmalar yarattığını hatırlamak gerekir. Türkiye’de gericilik kendi başına toplumsal olarak kadınlara yönelik eşitsizliği, şiddeti, tacizi ve tecavüz vakalarını doğurmaktadır. Elimizde belli bir ülke kimliği üzerinden taciz ve tecavüz verileri bulunmadığına göre Suriyeliler olsa da olmasa da bu toplum kadınlara yönelik eşitsizliği, şiddeti, tacizi ve tecavüz vakalarını kendinde barındırmaktadır. Diğer taraftan Pozantı Cezaevi, Ensar Vakfı örneklerinde olduğu gibi erkek-kız ayırt etmeksizin çocuklar bu taciz vakalarıyla sıkça karşılaşmaktadır. Peki bu vakaların ne kadarında olayın faileri hak ettikleri cezaları almaktadır? Veya kadınları taciz, tecavüz ve katıksız şiddetten bu sistemin koruma durumu var mı? Bu eşyanın tabiatına aykırı bir şeydir. AKP/RTE iktidarının nihai olarak topluma ettiği “İslami gericilik” anlayışı sokakta mini etekli, şortlu kadınlara yönelik saldırılarla tezahür etmektedir. Sakarya’da Suriyeli 9 aylık hamile bir anneye tecavüz ederek, 11 aylık oğluyla öldürülmesinin suçlusunun kim olduğu hafızalarımızda durmalıdır! Fakat artık ister Iraklı, ister Afgan ister başka bir ülkeden göçmenlerin adının karıştığı her vakanın sorumluluğu “Suriyeli” kimliğine yüklenir hale geldi. Bu gelecekte sadece taciz ve tecavüz vakalarıyla sınırlı kalmayacaktır. Toplumda var

olan her türlü kirli iş, suç ne varsa yakında “kahrolası Suriyeliler, ülkemize geldiler bu hale geldik!” söylemiyle karşılanırsa şaşırılmamak gerek.

Burjuva – feodal propagandanın etkisi altında kalan yığınlarca Türkiyeli işçi ve emekçi sefalet içerisindeki yaşamlarının asıl sorumluları yerine Suriyeli yoksulları suçlar hale getirildi.

İzmir’in Bornova ilçesinde bulunan Ayakkabıcılar Sitesi’nde yaklaşık 200 işçi, “Patronlar Ucuz İşgücünü Sever”, “Kölece Çalışmaya, Kölece Yaşama Hayır”, “Kundura İşçisi Köle Değildir” pankartları taşıyarak, “Suriyeli İşçi İstemiyoruz” sloganı ile tepki göstermesi sınıf bilincinden ve örgütlülüğünden yoksun işçilerin ırkçı ve şovenist politikalarla nasıl bir bilinç bulanıklığı yaşadığının göstergesi olmuştu. İşçi ve emekçilerin bu denli burjuva – feodal politikaların altında ırkçılık yapmaya sürüklenmesi, düşmanı başka bir ulusun emekçileri, göçmen işçileri, mültecileri olarak görmesi düzeltilmesi gereken acil görevlerden başka hiçbir şeye işaret olamaz!

İşçi sınıfı ya kendi burjuvazisinin yanında saf tutarak bölünüp-parçalanacak, sömürü ve sefalete mahkum edilecek ya da ırkçılığa ve faşist saldırıya karşı sınıf kardeşleriyle birlikte, enternasyonalist bir bilinçle donanarak işçi sınıfının çıkarları için devrimci demokratik örgütlenmelerini yaratarak tüm ezilenleri de kurtuluşa götüreceği bir savaşın içerisine akacak! Akmalıdır. Bunu örgütlemek ise komünistlerin görevidir.

“YA SİLAHLARIMIZ SUSACAĞI”

“Her insan bir gün nasıl olsa ölecektir ama bütün ölümler aynı anlamı taşımazlar. Eski bir Çin yazarı Sema Tsien, şöyle diyordu: ‘kuşkusuz, insanlar ölümlü varlıklardır; ama onlardan bazılarının ölümü Tay Dağı’ndan da büyük ağırlık taşımaktadır, bazılarının ise tüyden hafiftir.’ Halkın uğruna ölmek, Tay Dağı’ndan daha büyük bir ağırlık taşıy ama faşistlerin hizmetinde kendini harcayanların, sömürücülerin, zalimlerin, uğruna ölenlerin bir tüy kadar bile ağırlıkları yoktur.” (İhtilalin Özü, s. 111-112, Mao)

İçinden geçtiğimiz süreç “o kusursuz vazgeçiş”i başarabilmiş, halkı uğruna fedakarlıkta tereddütsüz, yoldaşlarımızın destansı direnişlerine sahne olmuştur. Ölümsüzleşenlerimiz, en soylu duygularla dolup taşan yüreklerini, acılara teslim etmemiş, sınıf mücadelesi içinde derin sorumluluk duygularıyla üzerlerine düşeni yapmış, öğretmenlerimiz olarak toprağa düşerken de öğretmişlerdir.

Bilinçlerinde “beni” silip halkına, partisine, yoldaşlarına karşı bağlılıkla yüreklerini dolduran şehitlerimizin yaşamlarından öğreneceğimiz çok şey vardır muhakkak. Kafamızdaki “neden savaşmak zorundayız?” ya da “ne uğruna ölümü göze almalıyız?” gibi sorulara-çelişkilere, onların yaşamlarından cevaplar bulabiliriz.

Analarımız, babalarımız, en yakınlarımız şefkatle yiğit yoldaşlarımızın ardından yaşadıkları üzüntüyü dile getirirken çoğu zaman, “bunca kayıp, bunca yenilgi, bunca ölüm neden?” diye feryat eder, ah çeker, üzüntü ve acıya boğulur. “Keşke”lerle, “ama”larla vurgulu cümleler kurar ya da “bu gençler boşuna ölüyor”, “yazık bu gençcek fidanlara” diyerek acıma duygu-su bütün her şeyin önüne geçer.

Bu duygu ve düşüncelerin sadece şehitlerimizin ailelerinde ya da ezilen geniş halk yığınlarında olmadığını; yer yer saflarımızda da -dile bu şekilde dökülme bile- zihinlerde bir anlayış olarak var olduğunu belirtmek gerekir. Çünkü şehitlerimizin ardından hissettiğimiz acı ve öfke karmaşası içinde öncelikle bu acının yaşanmamasına ilişkin duygular dökülür dilimize. Acının ağırlığıyla kimi zaman öfkemizi nereye yönlendireceğimizi bilemeyiz. İşte yoldaşlarımızın ölümüne ilişkin Mao yoldaşın yaptığı “Tay Dağı’ndan daha büyük ağırlık” tespiti, söylemi -bu acılara hacmini, boyutunu veren ağırlık- onların niçin yaşadıklarında ve

niçin öldüklerinde gizlidir.

Savaşın nedenlerini doğru kavramadığımız sürece savaşın zorunluluğunun, kaçınılmazlığının, bilimselliğinin bilincine varamayız. Ölümsüzleşenlerimizin ardından duyduğumuz acıyı öfkeye, isyana sınıf düşmanlarımıza karşı kine dönüştüremeyiz. Ve bunu bilince çıkarmadığımız sürece onların can bedeli yarattığı mücadeleye tereddütsüz atlamayız.

SAVAŞ ZORUNLUDUR!

Nihayetinde savaş da barış da sadece zorunlu bir sonuçtur. Ve bu, niyetlerden bağımsız toplumsal yaşamın dayattığı koşullar içerisinde sürüp gitmektedir. Bu savaşın nedenlerini doğrudan biz yaratmadık. Ancak bu savaş da nedenlerini de sadece bizler ortadan kaldırmamızdır. İçerisinde yaşadığımız toplumsal düzeni anlamak, bu düzeni oluşturan tarafları (ezen ve ezilen sınıfları) tanımak, toplumsal işleyişi tahlil etmek, sınıf savaşımının nedenlerini kavramamız için başat bir role sahiptir. “Özel mülkiyetin ve sınıfların görünmesiyle ortaya çıkan savaş; sınıflar, uluslar, devletler ya da siyasal bloklar arasındaki çelişkileri çözme mücadelesinin en yüksek şeklidir.” Sömürücü sınıfların tek gayeleri “kar, daha fazla kar”dır. Marks kapitalistlerin genel karakterini “kapitalizm gölgesini sata- madığı ağacı keser” diye tanımlamıştır. Böylesi bir niteliğe sahip olan bu düzen, sistematik zulüm üretmektedir ve zulüm de kendi karşıtını üretmiştir. En temel kavga şiarımız olan “nerede bir zulüm varsa orada direniş ve mücadele vardır” sözü, savaşın zorunluluğunu göstermesi açısından önemlidir.

Bunca acı ve zulmü, baskı ve saldırıyı, katliam ve kıyıyı, sömürü ve yıkımı, bu düzenin kendisi yaratmaktadır. İçinde binlerce, on binlerce hatta milyonlarca halk evladının toprağa düştüğü bu savaşın nedeni bu düzenin kendisidir. Adı kapitalist-empyalist olan bu düzen, yıkılıp halkın ve proletaryanın iktidarı kurularak sosyalizme ve komünizme kesintisiz geçiş sağlanarak sınıfsız, sınırsız bir dünya kurulmadan bu savaşın sonlanması olanaksızdır.

Sorun halka rağmen, halka karşı yürütülen bu savaşta hangi tarafta saf tutacağımızdır. Bu savaşta ölümsüzleşenlerimiz, ezene karşı ezilenin yanında saf tutmuştur. Ve bu saflaşmada bilinçsiz bir taraflaşmayı reddetmiş, bilinçli bir taraf olarak işçi ve emekçilerin ezilen her ulus, cinsiyet, inanç kesimlerin-

den halkın bu savaşında yerini alması için öncü görevini üstlenerek toprağa düşmüşlerdir. “Savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabilir.” Savaşı bitirmenin tek yolu halkın haklı kavgasına atılmak ve zaferle taçlandırmaktır. “Artık bir daha süngü olmasın” diyorsak süngüyü elimize almak zorundayız. Şehitlerimizin yaptığı da budur. İnsanın insan üzerindeki sömürüsüne dayanan bu düzen var oldukça bu savaşta onların izini takip edeceğiz.

REFORMİZM HİÇBİR YARAYA MERHEM OLAMAZ

Uzun yıllardır sınıflar arası çelişkileri gidermek için burjuva ve küçük-burjuva liberaller eliyle Marksizm adına ara formüller üretilmiş, çok çeşitli ama özü aynı fikirler türemiştir. Tarihin şahitliğinde bir kere daha sahnede yerini almış olan bu fikirler, halkın umudunu sisteme bağlamaya çalışan kendi “çözüm” yollarını tek çareymiş gibi sunmaktadır. Bu düşüncelerin özü; “kapitalist-empyalist sistem içerisinde düzeltmeler/düzenlemeler yaparak savaşı da yaşanabileceği, belli reformlar yaparak sömürüye dayalı bu düzenin sürdürülmesi gerektiği”dir. Bu anlayışa katkı sunan düşünce, akım, hareketler, tarihteki tüm gerici fikirler gibi kaçınılmaz sonları olan tarihin çöplüğüne gömüleceklerdir. Bu bağlamda üzerimize düşeni yapma zorunluluğumuzun bilincinde hareket edeceğiz. Diğer yandan ezilen sınıfların, ezen sınıflara karşı verdiği savaş ve bu savaşın tarihsel olarak geldiği aşama ve biçim, bu fikirlerin silinip atılmasını sağlayacak düzeyde değildir. Bu çelişki keskinleştiği ölçüde sınıf savaşımı yükselecek, yükseldiği ölçüde bu fikirlerle mücadele de pratikte ivmelenecektir. Biliyoruz ki bu fikirlerin halkın bilincinden silinip atılması kolay olmayacaktır. Sınıf savaşımını hayali bir idea olarak kavrayan, savaşmaktan korkan, sınıf uzlaşmacılığına dayanan, bu sebeple de sürekli kestirme yollar arayan bu anlayış, halkın bağrında kök salamaz, başarıya ulaşamaz. Şehitlerimizin uğruna düştükleri mücadelenin ideolojik yönünü bu bağlamda kavramamız ve tarihsel rolünü bilince çıkarmamız

bugünün temel ihtiyacıdır. Bu durum, doğrudan devrimin sorunlarına yanıt olmakla, devrimin ihtiyaçlarına göre şekillenmekle ilgilidir.

İdeolojik çizgiye yapılan vurgularda, devrimci hareketlerde genel olarak ilk refleksi, ayrıştırdığımız noktaların vurgulanmaması, moda deyimle “bizi birleştiren değerleri gölgelemeyelim, öne çıkaralım” şeklindedir. Devrimci olanla reformist olan arasındaki farkın silik-

leşmesine neden olabilecek bu gibi yaklaşımlarla sıkça karşılaşırız. Bu ideolojik farklılıklara vurgu yapmamızın nedeni; ölümsüzleşen yoldaşlarımızın, uğruna ömürlerini verdikleri mücadeleyi anlamamızın, yaşamlarından öğrenmenin, izlerini takip etmenin, başlı başına sadece savaşmakla açıklanamayacak derinliğe sahip olmasıdır. Bu doğrudan mücadelenin özümsemesine bağlıdır. Derinliğe inmek, savaş zaferle taçlandırmamızın en temel koşuludur. Yoldaşlarımızın yaşamlarına ve şehadetlerine anlamını veren Tay Dağı ağırlığındaki bu kaybın ana özü; ideolojik politik çizgidedir. Aynı zamanda kavramamızın zorunlu olduğu şifre, burada gizlidir. Ve bu şifre, devrimci mücadelede olmamız gereken yeri kavramak açısından önemlidir.

Alçak gönüllülükleriyle halka karşı so-

K YA DA ONLAR YAŞAYACAK”

rumlulukta hiçbir fedakarlıktan kaçınmamak, tüm bu erdemli duygularla düşman karşısında eğilmemek, bütün devrimcilerin doğal sorumluluğudur. Ve partinin silahlarını toprağa gömüp yurt dışına kaçanların “savaş, mücadele” söylemleriyle halk üzerinde manipülasyon yarattığı bir süreçte bu, çok daha öne çıkmaktadır. Düşman karşısında teslimiyeti değil direnişi seçerek silahının son mermisine kadar partiyi, halkı, yoldaşlarını koruyan şehitleri-

tip dururuz. Anadan, yardan, okuldan, evlattan, paradan, mülkten, sokaktan, kafeden, bazen gökyüzünden, bazen de yeryüzünden vazgeçmek ne büyük bir erdemdir oysa.

Tarihte en soylu değerleri soysuz bağımlılıklarından vazgeçenler başarmışlardır. Ne kadar yüksek düzeyde vazgeçebilirsek o düzeyde de yoldaşlaşabiliriz. Unutmayalım ki vazgeçemediklerimiz bizi sisteme bağlayan zincirlerimizdir.

Bu zincirleri parçalamak zorundayız. Kendimizden vazgeçtiğimiz, zincirlerimizden arındığımız oranda devrimcileşiriz. Devrimleşme bir seferde olunacak bir şey değildir. Bireyci yanlarımıza vurdukça, daha çok yoldaşlaşır, daha çok devrimcileşiriz. Devrimleştiğimiz oranda ideolojik olarak güçleniriz. Bu

kalkacak fırsatı da bulamazlar. Savaş acımasızdır. Tetik tereddüt kabul etmez. Bu yüzden netlik, kararlılık devrimciliğin olmazlarından.

ŞEHİTLERİMİZ NASIL OLUYOR DA ÖLÜMÜ BÖYLE YİĞİTÇE KARŞILAYABİLİYOR?

Şehit yoldaşlarımızın kendinden vazgeçmesini, ölümü yenmelerini sağlayan temel özelliklerin başında emekçilikleri gelmektedir. “Emek, yaşamak için zorunlu bir araç olmaktan çıkıp, yaşamsal bir amaç olduğu zaman komünizm gerçekleşecek” diyor Marks. Bir devrimci için de emek yaşamsal bir amaçtır. Şehitlerimiz, herhangi bir koşul, sınır tanımadan “tüm hünerini, tüm gücünü” kavgaya vermiştir. Devrim için gerekli olduğuna inandığında yorulmak bilmeden çalışmış, sızlanmamış, karşılık, övgü beklememiştir. Çoğumuz şahittir ya da şehitlerimizin yaşamlarından okumuştur; bedenini ölüme yatırıp hücre hücre erirken ölümü değil yaşamı savunan Ölüm Orucu şehitlerimizin pratiğini. Düşüp bayılana kadar günlerce yürüyen, uykusuz kalsa da sonuna kadar kendini zorlayan, hiç sızlanmadan kazma, kürek, balyoz sallayan yoldaşlarımızı... Kadın yoldaşlarımızın fiziksel özellikleri elverirse de yük taşımada, kazma sallamada kendilerini sonuna kadar zorlamalarını... Gece gündüz demeden aldığı bir görevi yerine getirmek için günlerce uykusuz kalan yoldaşlarımızın pratiklerini... Uzun, yorucu bir yolculuğun ardından, üstelik de yürüyüş yağmur altında gerçekleşmişse yolun sonunda mola verildiğinde kimse bir şey demeden kalkıp ateşi yakmak, proleter devrimciliğin yaşam bulduğu pratiklerdir.

Yoldaşlık güvenmektir. Sistemin binlerce ve milyonlarca bağla etrafımıza ördüğü duvarları yıkmak, güvene dayalı yoldaşlık bağlarını güçlendirmekle başarılabılır. Ancak kör, mutlak, mekanik bir güvenle değil tam aksine devrimcinin sorgulayıcı süzgecinden geçirilmiş gerçek bir güvenle...

Halkını sevmek, partiye güven, yoldaşlarına bağlılık; devrimci mücadelede üç temel ilkedir. Tek birinde dahi şüpheye düşmek, kavgada tökezlememize neden olur. Şehit yoldaşlarımıza güç veren şey de buydu. 2015 Ekim’inde Mercan’da yaralı ele geçen Sefkan

yoldaşın düşmanın her türlü işkencesi karşısında teslim olmayıp parti sloganlarıyla ölümü karşılamasına neden olan şey; yoldaşlarına, halkına, partisine duyduğu güven ve bağlılıktır. 28 Kasım 2016’da Aşkın, Bakış ve Hakan yoldaşların operasyon gücüne eylem yaparak yoldaşlarının hesabını sormaları yine bu bağlılık ve güvendir. 23 Nisan 2018’de son mermilerine kadar düşmanla göğüs göğüse çarpışan Çiğdem ve Nergiz yoldaşların pratiği; Mercanlar’da Taylan, Yusuf, Mahir, Samet, Yetiş ve Haydar yoldaşların pusuya düştükleri çatışmada sabaha kadar çatışarak teslimiyeti değil direnişi yükseltmeleri; içten ve dıştan saldırılarla zayıf düşürülmeye çalışılan Proletarya Partisi’ni korumanın, yoldaşlarına ve halkına bağlılığın en güzel örnekleridir.

Bizleri mücadeleye bağlayan, devrime olan inancımızı, umudumuzu sürekli canlı tutmamızı sağlayan ve devrimciliğimizin temel özelliklerinden biri halk sevgisidir. Hangi alanda olduğumuz önemli değildir. Kitlelerden en yalıtık alanda bile faaliyet yürütsek yine de kitlelerle sıcak bağlar kurabiliriz. Halkın yaşadığı acılara, içinde bulunduğu yoksulluğa karşı ilgili olmak, onların mücadeleye katılmaları için çaba göstermek, onlardan öğrenmeyi bilmek, bir devrimcinin en başta gelen görevleri arasındadır. Soma’da maden işçilerinin ölümü karşısında duyarsız kalan biri devrimci olabilir mi? Ya da açlık çeken, sokakta yaşayan, çöpten ekme toplayan insanları görüp de tepkisiz kalan biri devrimci olabilir mi? İşten atıldıkları için aylarca direnen işçilerin, yaşam alanlarına sahip çıkan köylülerin direnişine, her gün erkekler tarafından, erkek egemen sistem tarafından katledilen, tacize, tecavüze uğrayan kadınların çığlığını duymayan biri devrimci olabilir mi? Olamaz çünkü bunlar bizim savaşma gerekçelerimizdir. Şehitlerimiz, yüzlerini bile görmedikleri insanlar için ölümü gülerek karşılamış, halkın acılarını kendi acıları olarak sahiplenmişlerdir.

Devrim hedefimize ulaşmanın en önemli özelliklerinden biri de kararlılıktır. Kararlılık, yaşamda her pratiğimizde karşımıza çıkmaktadır. Partiyi, devrimi, kitleleri savunmada, savunduklarımızı yaşama geçirmede kararlı olmalıyız. Her birimizin yaşam pratiği,

miz, sağ tasfiyecilerle ayrışmasıyla sonuçlanan bu dönemde ideolojik mücadelede sözün bittiği yeri göstermiştir.

Onlar yaşamlarıyla kendi sözlerini söylemişlerdir. Bu direniş ve mücadele çizgisini halkın en küçük hücrelerine kadar taşıma sorumluluğu ise bizim omuzlarımızdadır.

DEVRİMCİLİK VE YOLDAŞLIK, KENDİNDEN VAZGEÇİBİLMEKTİR

Ölümsüzlük mertebesine ulaşmış, tarihe yaşamıyla not düşmüş yoldaşlarımız, halk savaşını en yüksek düzeyde kavramış, o kusursuz vazgeçiş başarımlarıdır. Oysa çevremizi sarmalayan yığınla şeyden vazgeçmek o kadar da kolay değildir. Bazı alışkanlıklarımızdan dahi vazgeçmek istemeyiz. Devrimleşmek için değişmek gerektiğini bilsek de değişmemek için ayak dire-

mücadele içinde her türlü bedeli göze alıp ölümü de yiğitçe karşılayan şehitlerimiz, kendinden vazgeçmenin, fedakarlığın en somut örnekleridir. Şehitlerimiz bu gücü nereden almıştır? Hiç kimse hatasız değildir. Onlar da bu mücadele içinde hatalar yapmış, yetmezlikler yaşamıştır. Ancak önemli olan açıklık, samimiyet ve dürüstlikle hatalarına yaklaşmaları ve onlarla mücadele etmeleridir onları devrimcileştiren.

Savaş, “mı” gibi olan hiçbir olguyu kaldırmaz, yarattığı rüzgarda, yapıyor muş gibi yapanların hepsini toza dumana katıp, savurup atar. Bu rüzgara kapılanlar, çoğu zaman tekrar ayağa

alıp da uygulamadığımız ya da çabuk vazgeçtiğimiz yığınlarca kararla doludur. Kendimizle mücadele içinde bunları karara dönüştürdüğümüz ölçüde ilerleriz. Devrimcilikte kararlı olmak, bireyci yanlarımızla mücadelede, örgütümüz, devrimimiz için kendimizden vazgeçmede, mütevazilikte, samimiyette, açıklıkta, kolektivismde, öğrenmede vb. aldığımız her devrimci görevde kararlı olmalıyız. Şehitlerimiz bu kararlılıklarını sonuna kadar yaşama geçirmişlerdir.

Şehit yoldaşlarımızın yaşamlarından öğrenirken kendimizde yaptığımız bu sorgulamada nasıl yaşadığımız, nasıl düşündüğümüz sorularına vereceğimiz yanıtlar ve ikisinin devrimci diyalektiğini kurabilmek önemlidir. Çoğumuz farklı sınıfsal köken, toplumsal yaşam ve alışkanlıklardan geliyoruz. Ve bu alışkanlıkları çeşitli biçimlerde örgütümüze taşıyoruz. Kendimizle mücadele düzeyimiz, pratiğimize yön veren ideolojiyi de göstermektedir. Pratiğimizi sorgulama düzeyimiz, hata ve zaaflarımızla mücadele düzeyimiz devrimcileşme düzeyimizi de ortaya çıkarmaktadır. Şehit yoldaşlarımızın yaşam pratikleri, hatalarına karşı kendileriyle yüzleşme pratikleri, nasıl devrimci olunacağını, nasıl devrimci kalınacağını cevabıdır.

Herhangi bir beklentiye girmeden özdisiplini sağlayarak harcayacağımız emek, büyük küçük ya da birileri görsün demeden, devrimin görevlerine aynı bilinçle yaklaşmak, yoldaşlarımızla, halkımıza, örgütümüze sorumluluklarımızın gereğini yapabileceklerimizin en iyisini yaparak gerçekleştirmek, şehitlerimizin bizlere bıraktığı en yüce değerlerdir. Şehitlerimizi anmak, bu değerlere sahip çıkmak, onları pratiğimize gerçekleştirmekle olacaktır.

"ONLARI ANMAK SAVAŞMAKTIR" ŞİARINI NASIL KAVRIYORUZ?

Proletarya Partisi, 1. Konferansı'nda Ocak ayının son haftasını Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan etmiştir. Çünkü Ocak ayı devrim ve komünizm uğruna yaşamlarını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok komünist ve devrimci önderin ölümsüzleştikleri tarih olması açısından anlamlıdır. Enternasyonal proletaryanın büyük ustası Lenin 21 Ocak 1924'te ölümsüzleşmiştir. Yine Alman Komünist Partisi kurucu önderlerinden Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht, 15 Ocak 1919'da Alman faşizmi tarafından katledildiler. 1921 yılının Ocak ayında 28'i 29'a bağlayan gece faşist Kemalist diktatörlük tarafından TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve on dört yoldaşı Karadeniz'de alçakça katledilirken, Maria Suphi ise aylarca işkence ve tecavüz edilerek öldürülmüştür. 22 Ocak 1973'te Proletarya

Partisi'nin ilk şehidi Meral Yakar ve 24 Ocak 1973'te Vartınik'teki Köm Baskını'nda Ali Haydar Yıldız ölümsüzleşmiştir. Bu baskında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya ise yaralı ele geçmiş, aylar süren işkencelerin ardından 18 Mayıs 1973'te katledilmiştir. İşte bütün bunlardan kaynaklı Ocak ayının önemi bizler açısından büyüktür. Bu yüzden Ocak ayı devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerimizi andığımız, onların bizlere bıraktığı sıcak anılarını en yoğun yaşadığımız aydır. Devrim y o l u n d a ölümsüzleşenlerimizi anmak, onların ideolojik politik çizgilerinde etkinleşmek, devrimci mücadeleye tereddütsüz atılmak, ortaya çıkan her sorunda devrimci yaratıcılıkla çözüm olmaktır. Devrimin ihtiyaçlarına göre her sorumluluğunun gereğini yerine getirmektir. Kendi gerçekliğimizle yüzleşmek, hata ve eksiklerimizle mücadelede kararlı olmaktır, eksiklerine karşı açık olmak, değişimden korkmamak, savaşta ustalaşmaktır. Saflarımızdaki yapıyor-muş gibi duran, en yüksek perdeden konuşup ama yapmayan, devrimin çıkarlarını değil kendini koruyan her anlayış ve çizgiyle en başta kendimiz olmak üzere tavizsiz mücadele etmektir.

Onlar bizden, sadece anmayı değil uğruna savaşmışları kavgayı yükseltmemizi istiyorlar. İşte asıl o gün, yoldaşlarımıza layık olacağımızı akıldan çıkarmayalım. Onların bize bıraktıkları mücadele deneyimi en değerli mirasımızdır. Bu değere sahip çıkmak, bulunduğumuz her alanda görevlerimizi layıkıyla yerine getirmekle olacaktır.

AİLELERİN ÇOCUKLARINI SAHİPLENMESİ, ONLARIN MÜCADELESİNE CAN VERECEK

Şehit ailelerimiz, evlatlarını, en yakınlarını sınıf savaşımında sonsuzluğa uğurlamanın acısını yaşamaktadır. Bir ana için evladının acısı, canından can koparılmakla eş değerdir. Ve yaşadığı sürece hiç kapanmayacak bir yaradır. Bu acıyı yaşayan bir ana ancak, kendisi gibi aynı acıyı yaşayanlarla bir arada, evlatlarını sahiplendikleri gibi onların mücadelelerini de sahiplenerek acıya dayanma gücüne ulaşabilir. Bu bilinçle ulaşanlar bilir ki halkına layık olmanın karşılığı evlatlarına layık olmaktır. Ailelerin örgütlenmesi, devletten hesap sorması egemenlerin korkularını büyütmektedir. Çünkü bu sistem, evlat acısı yaşayan bir ananın kaybede-

cek bir şeyi olmadığını çok iyi bilir. Bu yüzden de ailelerin biraraya gelmesini, bilinçlenmesini, hesap sormasını istemez. Bunun en yakın örneğini Cumartesi Anneleri'nin eylemlerinin yasaklanmasıyla yaşadık. Faşist devlet, yıllarca her türlü baskıya rağmen, yılmadan evlatlarının akıbetini soran annelerin gücü karşısında en demokratik basın açıklaması eylemlerini dahi yasaklamış; "asla vazgeçmeyeceğiz" diyen yaşlı ana babaları yerlerde sürüklemekten, gözaltına alıp tutuklamaktan çekinmemiştir.

Şehit ve tutsak ailelerimiz, ödedikleri bedellerle potansiyel olarak bu sistemin karşısında yer almaktadır. Bizlere düşen bu potansiyeli örgütlü güce dönüştürmek, sadece evlatlarını değil onların düşüncelerini de savunmalarını sağlamaktır. Bundandır ki; yoldaşlarımıza verdiğimiz söz, aynı zamanda ailelerine de verilmiştir.

ŞEHİTLERİMİZİN SAHİPLENİLMESİ ENGELLENEMEZ

Bugün şehitlerimizin sahiplenilmesi noktasında ailelerimize yönelik saldırılar da artmıştır. Katılımın, sahiplenmenin engellenmesi amacıyla cenazelerin kaçırılması, "aile dışından katılımı engellemezse başka gençlerin de tutuklanacağı, belki de öleceği" tehditleriyle ailelere baskı yapılması, DNA tespiti gerekçesiyle adli tıpta günlerce cenazelerin verilmemesi vb. yöntemlerle devlet, devrimci, komünist ve yurtseverlerin hak ettiği törenlerin yapılmasının önüne geçmek istemektedir.

ŞEHİTLERİMİZİN SAHİPLENİLMESİ ENGELLENEMEZ

Yine devlet, çatışmalarda öldürdüğü gerillaların cenazelerine sonradan intikam alırcasına işkenceler yaparak hem ailelere hem de halkımıza gözdağı vermeyi amaçlamaktadır. Bu insanlık dışı saldırılara karşı şehitlerimizi sahiplenmek; saldırıları ailelerimizle birlikte omuz omuza göğüslemek, en başta bizlerin görevidir. Ailelerimizle güvene dayalı kuracağımız bağı hiçbir kuvvet yıkamaz. Kimlikleri tespit edilemeyen kimsesizler mezarlığına konulan gerillalar asla kimsesiz değildir. Onlar, bu halkın yüreğinde en güzel yeri alarak ölümsüzleşmişlerdir. Devrimci mücadeleye saldırının bir biçimi olarak cenazeleri tanınmayacak hale getirip kimsesizler mezarlığına koyan bu faşist devlete cevabı, evladının mücadelesini sahiplenen, hesabını sormak için onun bıraktığı yerden mü-

cadeleyi sürdüren ailelerimizle birlikte vereceğiz.

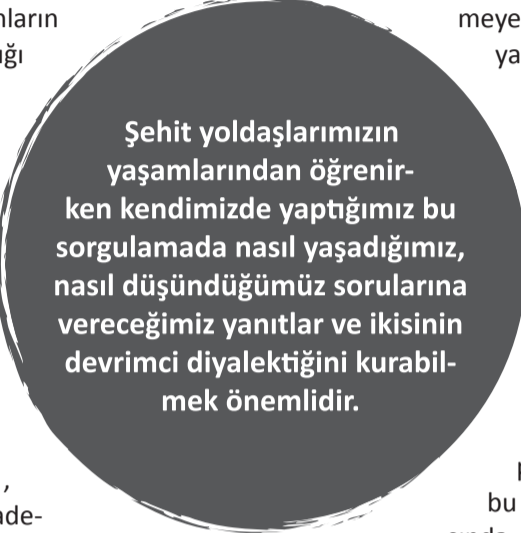
Aile örgütlülüğümüz, hedef kitlesi olan şehit ve tutsak yakınlarının sınıf mücadelesi içinde sistemle çelişkileri en keskin yaşamları boyutuyla önemli bir mevziimizdir. Ancak, uzun yıllardır bu mücadele içinde sayısız deneyim ve birikim elde etmesine rağmen, bunu örgütlü bir güce dönüştürmede zayıf kalmıştır. Oysa devletin saldırganlığı her alanda pervasızca sürmektedir. Bırakalım devrimci komünist, yurtseverleri en küçük muhalif sese dahi tahammülleri yoktur. Bu yüzden de ülkenin hapishaneleri dolup taşmaktadır. Özellikle gerilla alanlarına yönelik imha saldırılarında yüzlerce devrimci komünist katledilmiştir. Nerdeyse ülkenin her yeri yangın yerine dönmüştür. Özellikle T. Kürdistanı'nda şehit ve tutsak ailesi olmayan kalmamıştır.

Bugün şehit ve tutsak ailelerimize ulaşmak, onların acılarını, sevinçlerini paylaşmak, onları örgütlü bir güce dönüştürmek dünden daha yakıcı bir sorun olarak önümüzde duran bir görevdir.

Eksiklerimizin farkındayız. Ailelerimizi, en yakınımızdakileri örgütlemekteki yetmezliklerimizi biliyoruz. Ancak bilmek, kabul etmek bunlara teslim olmayı değil, mücadele etmeyi, değiştirmeyi gerektirir. Bu eksiklerimizi ailelerimizle birlikte aşabiliriz. Ailelerimizin öfkelerini, devlete isyana dönüştürmek, onlarla kuracağımız örgütlü ilişkiyle olabilir. Bu da sadece anmalarda ziyaret etmekle değil, bir bütün yaşamı paylaşmakla, yoldaşlaşmakla mümkündür.

Şehit ve tutsak ailelerinin örgütlenmesi, bilinçli bir mevziye dönüşmesi doğrudan halkın devrim için örgütlenmesi anlamını da içinde barındırmaktadır. Bu konuda ailelerimize de ciddi sorumluluklar düştüğünü, bunu ancak birlikte başarabileceğimizi biliyoruz. Ailelerimize verdiğimiz değer, şehitlerimize verdiğimiz değer de bir göstergesidir bunu unutmayalım. Ailelerimizin çocuklarının mücadelesi geliştiğinde duyduğu gururu daha yüksek düzeye taşımanın tek yolu "çocuklarımızı sahiplenme ve sevmeyi, çocuklarımızın düşüncelerini sahiplenmeye dönüştürmek"ten geçmektedir. Bu mücadele, şehit ve tutsak ailelerimizin de içinde olduğu bir bütün halkın mücadelesidir.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olan Ocak ayının son haftasında yapacağımız faaliyetleri bu bilinçle ele almalı, ailelerimizi devrimimizin birer parçası haline getirmeyi hedeflemeliyiz.

Proleter Devrimci Yaşam mı? Küçük Burjuva Yaşam mı?

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Burjuvazi, proletarya üzerindeki tasfiyecilik saldırılarını, çeşitli biçimlerde sürdürüp, proletarya üzerinde hâkimiyetini kurmaya çalışır. En belirgin ve açık saldırı biçimi karşımıza; proletarya ile burjuvazi arasındaki ideolojik-politik-örgütsel çizgilerin, ilkelerin silikleştirilmesi olarak çıkar. Bu saldırıların amacı, proletaryaya ait olan devrimci bakış açısını sinsi ve ikiyüzlü bir şekilde muğlaklaştırmaktır. Bu muğlaklaştırma ve silikleştirme saldırılarının temel gayesi, en belirgin bir şekilde proleter ideolojinin bozulması ve bu bozulmanın süreç içinde meşrulaşmasıdır. Tasfiyecilik anlayış burjuva ideolojisini "proleter ideoloji" olarak tanıtır. Böylece devrimci saflarda burjuvazinin etki gücünü artırarak proleter ideolojiyi zayıflatmaya, süreç içinde adım adım burjuva ideolojisinin kabul görülmesine çalışır. Tasfiyecilik; proleter devrimci yaşam ile küçük-burjuva yaşam, devrimci düşünce ile küçük-burjuva düşünce, ilkel ve tutarlı devrimci duruşla küçük burjuva tutarsız-kaypak duruş, örgütlü olmakla olmamak arasındaki farkın, çizgilerin silikleştirilmesi sıradanlaştırılmasıdır. Örgütsüzlük, ilkesizlik, tutarsızlık, halka ve partiye karşı sorumsuzluk, gündemlerine ilgisizlik, devrimci görevlerin yerine getirilmemesi, devrimciliğin sıradanlaştırılmasıdır. Devrim ve örgüt biliminin en temel konularındaki devrimci ilke ve anlayışlarının bozulması, zayıflatılmasıdır. Devrimci yaşama, devrimci duruşa ve kültüre ait olan her değer sıradanlaştırılmasıdır. Sınıf bilinçli proleterler, burjuvazinin bu türden sinsi ve ikiyüzlü saldırılarının niteliğine ve farklı tarzda kendini ortaya koyan biçimlerine karşı bilinçli ve ör-

gütlü karşı koymayı görev olarak önüne koymak zorundadır. Tasfiyecilerle aralarındaki düşünsel-örgütsel-pratik farkı ve duruşu netleştirip, süreklileştirmelidir.

KİTLELERİ ANCAK VE ANCAK PROLETER İDEOLOJİYLE ÖRGÜTLEYEBİLİRİZ

Tasfiyecilik özellikle günümüzde örgütlü olmakla örgütsüz olmak, devrimci duruşla küçük-burjuva duruş

devrimci hareketin zayıf ve örgütsüz olduğu, devrimci ilke ve kuralların uygulanmadığı zemindir. Burjuvaziye ve her türden tasfiyecilik anlayışa karşı mücadelenin örgütlenmesine öncelikli olarak devrimci çizginin ve ilkelerin netleştirilmesiyle ve örgütlü yaşamdaki karşılığı olan devrimci tavır ve duruşun güçlendirilmesiyle başlamak elzemdir. Bundandır ki sınıf bilinçli proleterlerin, devrimci kültür ve ahlakı, devrimci moral değerlerini örgütlü yaşamda daha güçlü bir şekilde savunup, devrimci yaşamın merkezine koymaları gerekir. Bu görev başarıldığı oranda proleter devrimcilerin kitleler üzerindeki etkisi artarak derinleşir, örgütlenme adımları güç kazanır. İdeolojik mücadele ve uyanıklık Proletarya Partisi'nde canlı ve diri tutulmalıdır. Bu mücadelenin gevşetilip zayıflatılması, ertelenip, ihmal

Kitlelerin ve Proletarya Partisi'nin örgütlenemediği her alan ve zeminde proleter ideoloji ve kültür yerine küçük burjuva ideolojisinin kültür ve terbiyesini, onun sinsi ve gizli renklerini aramak gerekir. Bugün Proletarya Partisi'nin örgütlenme adımlarının güçlendirilmeye çalışıldığı her alan ve zemin aynı zamanda küçük-burjuva ideolojisinin ve yaşam karşısındaki gücünün kırıldığı, etkisizleştiği alan ve zemindir. Bu mücadele etkisinden ve gücünden hiçbir şey kaybetmeden devam ettirilmeli ve süreklileştirilmelidir. Kitlelerin yoksulluk ve örgütsüzlük gerçekliği devrim ve değişim ihtiyacı her geçen gün büyümekte ve artmaktadır. Bu gerçeklik proleter ideolojinin ilke ve kurallarının güçlenmesine hizmet edecek özelliktedir. Yeter ki sürece, gelişme ve yaşananlara doğru bakılsın. Yeter ki gelişimin yönü ve doğrultusu doğru görülsün. İşte o zaman devrimci müdahale ve inisiyatif etkili bir güce dönüşür. İşte o zaman proletaryanın örgütlenme adımları hız kazanır, moral ve inisiyatif üstünlüğü sınıf bilinçli proleterlerin eline geçer. Proletarya Partisi'nin politik kararları ve çizgisi, bunu gerçekleştirecek özellikte ve niteliktedir. Çünkü onun politik çizgisi ve politik kararları kitlelerin devrim ve değişim ihtiyaçlarına yanıt olacak niteliktedir. Çünkü onun politik kararları ve çizgisi sınıf bilinçli proleterlerin örgütlenme adımlarının karşılığını verecek özelliktedir. Yeter ki halka ve partiye doğru bakılsın. Yeter ki parti ve halkla birlikte yürüme yeteneği ve iradesi ortaya konsun. İşte o zaman devrimci çaba ve pratiğin her adımı başarı olarak kodlanır. Pratiği devrimci olmayanın söyleminin devrimci olmasının hiçbir anlamı olamaz. Pratiği devrimci olmayan yaşamı değiştirip, dönüştüremez. Pratiği proleter devrimci olmayanın proletaryadan yana olması beklenemez. Bugün ortaya konacak bütün çaba ve emek, pratiğin devrimcileşmesini yaratmaya hizmet etmelidir.

arasındaki temel ayrım çizgilerini yok sayarak, silikleştirip, devrimciliği sıradanlaştırmaya çalışmaktadır. Bu saldırılara karşı sürekli bir şekilde ideolojik-politik-örgütsel mücadele vermek sınıf bilinçli proleterlerin vazgeçilmez, ertelenemez görevleridir. Devrimci hareketin zayıf ve yeterince örgütlü bir güç oluşturamadığı süreçte ideolojik-politik saldırılarını daha cüretli bir şekilde artıran tasfiyecilik, devrimci hareketin gelişim gösterdiği süreçlerde geriler ve kendi küçük-burjuva kabuğuna çekilerek sinip, saldırı için en uygun anı bekler. Unutmamak gerekir ki tasfiyecileri var eden zemin;

edilmesi burjuva ideolojisinin proletarya saflarında yaşam bulmasına ve varlığını devam ettirmesine yol açar. Bu durumun yaşanması demek, kitlelerin örgütlenme pratiğinin zayıflaması demektir.

Kitleler ancak proleter ideolojinin ve politikanın yön verdiği sürekliliği sağlamış bir pratikle örgütlenir, maddi bir güce dönüşür. Küçük burjuva ideolojisi ve politikası ile ve bu ideolojinin yön verdiği pratik duruşla hareket edenler, kitleleri örgütleyemezler ve onları kurtuluşa götüremezler.

ter ki halka ve partiye doğru bakılsın. Yeter ki parti ve halkla birlikte yürüme yeteneği ve iradesi ortaya konsun. İşte o zaman devrimci çaba ve pratiğin her adımı başarı olarak kodlanır. Pratiği devrimci olmayanın söyleminin devrimci olmasının hiçbir anlamı olamaz. Pratiği devrimci olmayan yaşamı değiştirip, dönüştüremez. Pratiği proleter devrimci olmayanın proletaryadan yana olması beklenemez. Bugün ortaya konacak bütün çaba ve emek, pratiğin devrimcileşmesini yaratmaya hizmet etmelidir.

Çocukluktan Anneliğe: Linç Edilen Kadınlar!

**Ünzile insan dölü
on kardeş beşi ölü
büyüdükçe unufak
ve gelir de görücü
inci gibi dişi
görücü bilir işi
söğüdüm ağlar gider
olur hatun kişi
varmadan sekizine
ergin oldu ünzile
hem çocuk hem de kadın
onikisinde ana
bir gül gibi al ve narin
bir su gibi saydam ve sakın
susar kadın ünzile
yağmuru kim döküyor
ünzile kaç koyun ediyor
dayaktan uslanalı
hiçbir şey sormuyor**

kadar yaşadıkları o acı dolu zamanı ortaya çıkarmaktır. Ortaya çıkarmak, kaleme dökmekte yetmez, bu uğurda aktif hale gelmek, sorunun ortadan kalkması için mücadele etmek gerekir.

Elbette kadının çocuklarına uyguladığı “şiddetin” savunulacak bir yanı yok. Kadın ya da erkek yani bir kişinin çocuklara şiddet uygulaması, bunu “intikam”, “öfke” gibi sebeplerle yapması kabullenilemez. Ama ortaya çıkan sonuca bakarak da meseleler çözülemez.

Sadece bu konu özgülünde değil, başka sorunlar karşısında da formül bellidir. Meseleyi tespit eder adını koyarsın, vuku bulan coğrafyayı, kültürel, sosyal, ekonomik yapıyı masaya yatırır ve o sorunu ortadan kaldırmak/yok etmek için, onu ortaya çıkaran ana halkayı yok edersin.

Başka çözümler geçicidir, günü kurtarır, o an bir yol/yöntem izlenir ve “sonuçlandırılır” ama hepsi bu. Buradan elbette o çözümler için mücadele edilmeyeceği anlamı çıkarılmamalı. Sorunu kökünden yok etmek için kalıcı olan çözüm için de mücadelenin sürekli verilmesinden bahsediyoruz. Aksi takdirde sorun ortadan kalkmadığı için, sonraki zaman diliminde yeniden, yeniden ve yeniden gündem haline gelecektir. Döngü böyle oluşturulmuştur.

Ancak burada zorla evlendirilmiş ve anne yapılmış bir kadının ya da bir toplumsal gerçekliğin ve evet bir toplumsal yaranın ortaya çıkardığı delirme, çıldırma ve buhranla yüzleşemeyen bir başka toplumsal gerçeklik sorunudur. İki çocuğunu “delirmiş” gibi döven Elif’in durumu onu linç etmeye çalışan “erkek egemen” toplumun arızalı, yok edilmesi gereken, her yana çürümenin kokusunu yayan tüm yönlerini bize gösteriyor. Sorun

karşısında hiçbir şey yapamayan toplumsal yapı kendiyi yüzleşmediği ve onu değiştirmedeği sürece Elif’in çocukken zorla anne yapılması, bir delirme anında kendi çocuklarına eziyet etmesi ve buna karşı Elif’in toplum tarafından nefret ve kin objesi yapılması değişmeyecektir. Oysa aşağıya edilmesi gereken bu erkek egemen sistem ve onun tüm dayanaklarıdır.

“Kaderimize” sahip çıkacağız, bizim yaşamamız gereken, bize ait olan hayatı, başkaları kaleme alamaz. En başta buna hayır diyeceğiz ve yaralı olan tüm bedenlere mücadele eden elimizi uzatacağız.

20 yaşında bir kadın, biri 3 diğeri 1 yaşında iki çocuk. Bu kadının evlilik yaşını düşününce en iyi ihtimalle 17 denir. Şöyle bir empati kuralım kadınlar. 17 yaşındaki bizi düşünelim. Okula giden biz, sokakta arkadaşlarıyla “kör ebe” oynayan “ip atlayan” biz ve bir yerlerde “zorla” evlendirilen bir kız çocuğu. “Regl” olana kadar bilmezdik ne olduğunu örneğin. Çocuktuk çünkü. Ama bizim yaşıtımız olan başka bir kız çocuğu “zorla” evlendirilmiş, büyüklerin hayatına “zorla” dahil edilmiş, yine “toplumsal işbölümü gereği” belki henüz yemek yapmayı bilmeyen, belki temizlikten anlamayan, cinsellik, çocuk doğurma, bakımından bir haber bir kız çocuğu bilmediği bir dünyaya itiliyor. Akranları dışarıda oyunlar oynarken 17 yaşında ilk çocuğunu doğuruyor. Çocuk, zor ve şiddet yoluyla anne yapılıyor.

Böylesi bir hayatın içine mahkum edilmek insanı fiziksel ya da ruhsal sağlığından edebilir. Bunun bir çok örneğini hayatın içinde görebiliriz. Hem erken yaşta “zorla” evlendirilerek ve yine “zorla” anne yapılan kadının fiziksel, duygusal ve sosyal gelişimini henüz tamamlayamadığı için, bu süreçlerin onun bedeninde yarattığı sağlık sorunları, tahribatlar; hem de

yaşadığı psikolojik ve fiziksel her türlü baskı ve şiddetin kadının ruh halini yaralaması, üstelik henüz gelişim aşamasında olan, yaşam karşısında tecrübesiz, savunmasız bir insanın hayata, olaylara, olgulara bakışı ne denli sağlıklı olabilir. Onu, sağlıksız bir ruh haliyle yaptığı yanlışlarla yargılamak, linç etmek en hafif deyimle, yanlış anlayışı yok etmekten “kaçmaktır”.

Dediğimiz gibi meselenin özüne inmek zorundayız. Sorunun “toplumsal”, “geleneksel”, “yoksulluk”, “eğitimsizlik”, “dini” vb. sebeplerden ortaya çıktığını söylemek, meseleyi münferit, kişinin “cahilliği”, “hastalığı” durumuna getirmek ya da lokalleştirme anlamına gelir ki bu da sorunu çözmeyeceği gibi bireylerin linç edilmesine neden olur. Kendi gerçekliğimizi de görmek zorundayız.

Yapılan birçok araştırmaya bakıldığında, bu ve benzeri toplumsal sorunların esasının yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde olduğunu göreceğiz. Hindistan, Bangladeş vb. çoğaltabiliriz. Toplumun ekonomik-kültürel durumlarını şekillendiren üst yapıyı tespit etmek gerekir. Bu ülke toplumlarının karşı karşıya kaldığı yoksulluk, bunun getirdiği eğitimsizlik, kültürel sorunlar, dini mecburiyetler, geleneksel ritüeller, neredeyse başlangıçtan bu yana kadına verilen “değer”le de birleşince, biz kadınları küçük yaşta “zorla” başka evlere, ailelere satılan birer meta haline getiriyor.

Yaşadığımız coğrafyada yukarıda verdiğimiz örnek ülkelerin içinde yer alıyor. Ülkemiz, farklı farklı bölgelerinde farklı farklı nedenlerle ama sonucu aynı olan pratiklerle “çocuk gelinleri” ortaya çıkarıyor. Bir bölgede yoksulluğun getirdiği imkansızlıklar çocuğu para karşılığı (başlık parası) satmayı getirirken, diğer bölgede bilinçsizlik, başka bir yerde de dini gericiliğin ağırlığı sonucu ortaya çıkıyor. Yani bölgelerin sosyo-ekonomik, kültürel şekillenmesi orada birinin diğeri-ne göre daha belirgin bir şekilde öne çıkmasını, oranın belirleyici çelişkisi olduğunu gösteriyor. Evet resmi bir bütün olarak görmek gerekiyor, coğrafyamıza da kuşbakışı olarak bakmak gerekiyor. Ama varolan bu çelişki yumağının da bir ana kaynağı olduğunu unutmamak gerekiyor. Ki esas olan da budur bizce.

Astana, Soçi, Cenevre Hep Aynı Hikaye, Çözüm Emperyalistlerde Değil, Mücadelede!

Yedi yıldan uzun bir süredir Suriye'de, emperyalizm desteği ve kışkırtması ile süren "iç savaş", bir taraftan milyonlarca insanın mülteci konumuna düşmesi, aç ve susuz kalmasını beraberinde getirirken, diğer taraftan, emperyalist-kapitalist devletler ve Suriye'ye komşu olan devletlerin, bu bölgeden pay kapma mücadelesinde, ağızlarının suyunu akıtacak derecede olanaklar açığa çıkarmaktadır.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra sınırları çizilen ve emperyalistlerin kendi aralarında yaptıkları anlaşmalarla paylaşılan bölgeler, daha sonra özellikle ABD emperyalizminin oynadığı oyunlar, yaptığı plan ve müdahalelerle yeniden kontrol altına alınmaya, hegemonya alanları genişletilmeye çalışılmaktadır. Bunlardan bugün için en sıcak gündem olan ve özellikle ABD ve Rusya emperyalist devletlerinin direkt rekabeti şeklinde devam eden Suriye'deki "iç savaş", bu ülkelerin ve bunların müttefiki veya uşağı pozisyonundaki ülkelerin, kendine pay çıkarmak için

girişimlerde bulunmasına da neden olmaktadır.

Bunun en çarpıcı örneği Kazakistan'ın başkenti Astana'da Türkiye, İran ve Rusya'nın girişimleriyle, "Suriye'de ulusal bir ateşkesin sağlanması" için 23 Ocak 2017'de bir toplantıyla başlayan ve 2018 yılı boyunca 11 toplantıyla devam eden görüşmelerdir. Adına daha sonra "Astana Görüşmeleri" adı verilen bu toplantılar, esasta Rusya'nın askeri müdahalesiyle Suriye'deki dengelemin rejim lehine değişmesinin ardından başlatılmıştı. Ancak zamanla bu görüşmeler, Birleşmiş Milletler (BM) öncülüğündeki Cenevre Görüşmelerini gölgede bırakmış gibi görünmekteydi. Bu görüşmelerin dikkat çeken, aynı zamanda tepkilere neden olan diğer yanı da, Suriye devleti ve PYD dışındaki diğer çetelerin "muhalif gruplar" adı altında bu toplantılara çağrılmasıydı. Kazakistan Dışişleri Bakanı Kayrat Abdrahmanov'un birinci toplantı öncesi yaptığı açıklamada; "Hem mültecilerin hem de ülke içinde yer değiştirmek zorunda

kalanların evlerine geri dönmelerini sağlayacak şartların yaratılması ve Suriye'nin savaş sonrası yeniden yapılandırılması konuları da bu toplantıda planlanacaktır" söylemi, asıl planların ne olduğunu açığa çıkarmaktadır. Başka devletler, başka ülkelerde yaptıkları toplantılarla, Suriye ve Suriye Kürdistanı'nda yaşayan halkın, ezilen ulus ve inançların kaderini belirleyecek.

Süreç içinde ABD'nin de bu toplantılara gözlemci sıfatından çıkıp direkt dahil olması ve İdlib'de Türkiye ve Rusya'nın garantörlüğüne rağmen ateşkesin bozulması, Esad'a muhalif çetelerin bu görüşmeleri belli bir süre sonra protesto etmesi ve Suriye hükümet temsilcisi Beşar Caferi'nin, "üç garantörden bir tanesi taahhüdünü bozarsa -ki Türkiye'den bahsediyorum- bu silahlı grupların (görüşmelere) katılıp katılmaması konusunun Türkiye'ye sorulması gerektiği anlamına gelir" diyerek Türkiye'yi suçlaması, bu görüşmelerin belli bir süre sonra tıkanmasına neden oldu.

BM Güvenlik Konseyi'nin (BMGK) 2254 sayılı kararı çerçevesinde siyasi geçiş sürecinde Suriye Anayasası'nın yeniden yazılması öngörülmüştü. Ocak 2018'de Soçi'de yapılan Ulusal Diyalog Kongresi'nde BM, Türkiye, İran ve ev sahibi Rusya'nın temsilcileri ile Suriyeli taraflar, bir Anayasa Komitesi oluşturulması kararını almıştı. İlginçtir, anayasası olmayan Suudi Arabistan'a bu konuda özel görev verilmiş durumda. Başından itibaren çıkarlar, rekabet ve entrikalarla süren bu görüşmeler, ABD'nin yaptığı açıklamalarla yeniden tıkanma noktasına geldi.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, Astana Görüşmelerinin belli bir süre sonra Cenevre Görüşmelerinin önüne geçmesi, somut adımlarla Suriye üzerinde söz hakkının artma potansiyeli taşıması, doğallığında ABD emperyalizmini rahatsız etti. Bunun üzerine bir açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Heather Nauert, "Rusya ve İran, Esad rejiminin BM Güvenlik Konseyi'nin 2254 sayılı kararı çerçevesinde siyasal sürece

katılmayı reddettiğini saklamaya devam ediyor” diyerek Rusya ve İran’ı hedefledi. Astana Görüşmesi’nin Suriye Anayasa Komisyonu üyelerini belirleyemediğini, bu sebeple Suriye’deki çatışma ortamına yönelik siyasi çözüm sürecinde ilerleme kaydedilemediğini de ileri sürdü. Astana Görüşmelerinin değil, Cenevre Görüşmelerinin önemli olduğunu belirten Nauert, açıktan emperyalistler arası rekabete işaret etmektedir.

İKİYÜZLÜ SİYASET

Suriye’de yaşanan iç savaşın başlamasından bugüne kadar, ÖSO ve diğer silahlı çeteleri direkt destekleyen, besleyen ve eğiten TC, bir yandan Astana Görüşmelerine öncülük eden ülkeler arasında yer alıp, İdlib’de ateşkesin sağlanmasının garantör devletlerinden biri rolüne soyunurken, diğer taraftan, Minbiç ve diğer bölgeleri nasıl işgal edeceğinin hesapları içine girmişti. ABD’nin Suriye’den çekilme açıklamasından sonra sudan çıkmış balık gibi debelenip durarak, savaş naraları atarken, ABD’nin "bizim iznimiz olmadan kimse Suriye’ye giremez" söyleminden sonra ise kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak, "biz müttefiklerimizle her türlü diyalog ve işbirliğine açığız, ama kimseden izin almayız" gibi üst perdeden çığırkanlık yapsa da, neticede oturuyor oturduğu yerde, yeni izin veya talimat gelene kadar.

Ancak diğer taraftan var olan katil sürüsü çeteleri desteklemeye devam ediyor. Gel gör ki desteklediği bu çeteler de kendi aralarında alan hakimiyeti ve rant kapışması üzerinden çatışmaya başladılar. Astana ve Soçi’de garantörlükleri üstlenilen İd-

lib’teki cihatçı gruplardan Cebhet El Nusra öncülüğündeki Heyet Tehrir El Şam (HTŞ) bünyesindeki gruplar, İdlib’in kuzeydoğusunda Nuredin Zenki çetelerinin denetimindeki gruplara karşı saldırıya geçti.

HTŞ, Türk devletinin ilk gözlem noktasını kurduğu Halep’in 23 kilometre batısındaki Daret El-İzza’yı Nuredin Zenki’den aldı. Öte yandan Türk devletinin her türlü desteği verdiği ve "Suriye Kurtuluş Ordu-

su" ismiyle bir araya getirdiği gruplar, HTŞ’ye karşı seferberlik ilan etti ve harekete geçti. Efrin, Cerablus ve Bab’tan birçok çete HTŞ’ye karşı İdlib’e kaydırılıyor.

Çete grupları arasındaki şiddetli çatışmalar farklı bölgelere yayılarak devam ediyor. Son çatışmalarda her iki taraftan 30’u aşkın ölü olduğu bildiriliyor.

Türk Dışişleri Bakanı, Savunma Bakanı, MİT Müsteşarı ve Erdoğan’ın sözcüsünden oluşan bir heyet, geçtiğimiz günlerde Moskova’ya ziyaret etmişti ve basına yansıdığı kadarıyla Rusya’ya "Minbiç’in bir bölümüne karşı İdlib’in bir bölümü" önerisinde bulunmuştu. Ama İdlib için belirlenen ortak mutabakat gereği ne yapıldığının ve ne yapılamadığının denetlenmesi de bu toplantıda ger-

çekleşmiştir. Özellikle Rusya ve Rejimin müdahale alanına giren bu bölgede bu güçlerin askeri müdahalesini engelleyecek taahhütlerin TC tarafından yerine getirilip getirilmediği gözden geçirilmiştir. Gelinek noktada HTŞ saldırıları ile Rusya ve Suriye için bu alana güçlü müdahale olanakları çıktığı açıktır. Öte taraftan TC yetkilileri ABD’ye giderek orada da bir takım temaslarda bulunarak, Suriye üzerinden kendilerine pay istemişlerdi.

Çeteler arası çatışmaların, Moskova görüşmesi sonrası ve ABD ziyareti öncesi olması dikkat çekicidir. Bir yanı sıra Rusya’yla ilişkilerin düzeltilmesi ve Suriye’ye olası TC mü-

dahalelerinde Rusya’nın tepkisini çekmemesi açısından bu görüşmeler önemliyken, diğer yandan, çatışmaların yeniden başlamasıyla da, İdlib’de dengelerin kolay sağlanamayacağı, buraya Rusya-Suriye güçlerinin yanında TC’nin de daha güçlü müdahale zeminini yaratmaktadır. Ancak Fırat’ın batısı olan bu kısımda Rusya’nın oyun kurucu olması gerçekliği TC’nin alanını daraltan, ABD’den destek ve medet bekleyen bir duruma sebep olmaktadır.

HALKLARIN BİRLEŞİK MÜCADELESİ, EMPERYALİSTLERİN OYUNLARINI BOŞA ÇIKARACAKTIR

Başından itibaren sakat ve sorunlu başlayan Astana, Soçi veya Cenevre Görüşmelerinin, Suriye’de yaşayan halka bir çözüm getirmeyeceği kesindir. Bölgenin en güçlü ve dinamik güçlerinden biri olan ve DAİS çetelerine karşı çok önemli başarılar elde eden Kürtlerin bu sürecin dışında tutulması, buna karşılık diğer silahlı çetelerin muhattap alınması bile, bu görüşmelerin kim için ve nasıl yapıldığının göstergesidir.

Bu savaşın yaratıcılarının; yüzbinlerce insanın öldürülmesine, milyonlarca insanın göç etmesine sebep olanların; Suriye halkına bir çözüm üretmesi kocaman bir yalandan başka bir şey olamaz. Emperyalist-kapitalist, gerici güçlerin bir an önce Suriye ve Suriye Kürdistanı’ndan o kanlı ellerini çekmeleri gerekmektedir. Orada yaşayan ezilen emekçi halk kesimleri ve çeşitli milliyetler ve uluslar, kendi kaderlerini tayin edecek mücadeleyi vereceklerdir. Ancak her bakımdan stratejik bir konumda olan bölge emperyalistler ve onların işbirlikçileri için vazgeçilmez pozisyonadadır. Bir süre daha bu bölgeyle ilgili kirli planlar yapılacak ve devreye sokulmaya çalışılacaktır. Bu oyunları ve planları boşa çıkarmak için, her alanda mücadele etmek, teşhir etmek ve Suriye halklarıyla dayanışmayı büyütme büyük önem taşımaktadır.

Bu savaşın yaratıcılarının, yüzbinlerce insanın öldürülmesine, milyonlarca insanın göç etmesine sebep olanların, Suriye halkına bir çözüm üretmesi kocaman bir yalandan başka bir şey olamaz. Emperyalist-kapitalist, gerici güçlerin bir an önce Suriye ve Suriye Kürdistanı’ndan o kanlı ellerini çekmeleri gerekmektedir.

"Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht Enternasyonal Proletaryanın Mücadele Bayrağı Olarak Dalgalanıyor!"

HABER MERKEZİ- 15 Ocak 1919 tarihinde Berlin'de katledilen komünist önderler Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht ve yine Ocak ayında yıldızlaşan V. İlyiç Lenin için TKP/ML - Enternasyonal İlişkiler Komitesi (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Lenini) tarafından İşçi Köylü Kurtuluşu sitesinde "Katledilişlerinin 100. Yılında Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht; Enternasyonal Proletaryanın Mücadele Bayrağı Olarak Dalgalanıyor!" başlıklı bir açıklama yayımlandı. Açıklamayı güncelliğinden kaynaklı olduğu gibi yayımlıyoruz.

"15 Ocak 1919, Berlin'de iki komünist önderin; Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in vahşice katledilişlerinin 100. yılı..."

1914 yılında 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı patlak verdiğinde komünist hareket keskin bir ayırım noktasına geldi. Alman Sosyal Demokrat Parti'nin (SPD) başını çektiği sınıf işbirlikçisi revizyonist hareket "vatan savunması" adı altında kendi ulusal burjuvalarını destekleme kararı aldı. Bu politikaya karşı Lenin'in "Devrimci iç savaş yükseltme" temelinde şekillenen kendi burjuvazisine karşı savaş açma politikası komünistlerin bu süreçte çizgisi olmuştur. Almanya'da esen milliyetçi rüzgara ve SPD'nin kitlelerin bilincini bulanıklaştıran yaklaşımına karşı Lüksemburg önderliğinde "iç savaş yükseltme" sloganıyla kızıl bayrak göklerle çekilmiştir.

Liebknecht, "Esas düşman kendi ülkemizdedir!" belirlemesiyle işçi, emekçi ve ezilen sınıflara kendi ülkelerindeki sömürücü egemen burjuvaziye karşı mücadele yürütmenin esas ve birincil görev olduğu çağrısını yaptı. Bu çağrı bugün de başta Alman işçi sınıfı

ve emekçileri olmak üzere enternasyonal proletarya ve ezilen halklar için tarihi önemdedir.

Emperyalist Avrupa Birliği'nin amirali durumunda olan Alman emperyalistleri, 1. ve 2. Paylaşım Savaşlarından yenilerek çıkmış olsa da bugün yeniden dünya pazarlarında daha etkin olmanın yoğun gayreti içinde askeri teknolojiye ve silah üretimine yaptığı yatırımları arttırmakta, emperyalist AB sisteminin korunması amacıyla AB ordusu kurma girişiminde başı çekmektedir. Tekelci Alman sermayesinin temsilcisi gerici Berlin hükümeti son süreçte yürürlüğe sokmaya çalıştığı polis yasaları ile hak gasplarına yönelmektedir. Mültecilere dönük saldırgan ve ırkçı politikalar uygulayarak, faşist örgütlenmelere yol vermektedir. 129 a-b gibi gerici yasalarla "terör"e destek suçlamalarıyla komünist, devrimci, yurtsever örgütlerin faaliyetçilerinden onlarca devrimciyi tutuklayarak hapisanelerde tutmaktadır.

Yükselen baskı ve hak gasplarına karşı, Alman işçi ve emekçileri, sınıf kardeşleri göçmen işçi ve emekçilerle dayanışma ve ortak mücadele temelinde, Alman burjuvazisinin saldırgan uygulamalarına karşı mücadele yürütmeli, Karl Liebknecht'in sözleriyle "esas düşman"a karşı proleter sosyalist devrim için örgütlenmelidirler.

İşçiler, Devrimciler, Yoldaşlar,

Alman sosyal demokrasinin ihaneti ve Alman devrimci komünist hareketinin çeşitli hataları sonucu, KPD önderlerinin faşistlerce katledilmeleri/tutuklanmalarıyla sonuçlanan Kasım Devrimi'nin 100. yılındayız. 1918 Kasım Devrimi'nin dersleri ve tecrübele-

rinden olduğu gibi, 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin, 1949 Çin Devrimi'nin ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin de tecrübelerinden öğrenerek ilerlemeliyiz. Yenilgiler en büyük ders olmak zorundadır. Başta sosyalizmden geri dönüşler olmak üzere, devrimci süreç ve pratiklerden MLM bilimi ışığında dersler çıkarmalı, revizyonist, modern revizyonist "barış içinde birarada yaşama" gibi sınıf uzlaşmacı politikalarla işçi sınıfının komünizme yürüyüşünde yolundan saptıran her türden sınıf düşmanı, karşı devrimci akıma karşı ideolojik mücadeleden bir an bile geri durmamalıyız.

Başkan Mao'nun sözleriyle "Siyasi çizgi tayin edicidir." Marksist-Lenini-Maoist çizginin yol göstericiliğinde, Komünist Parti önderliğinde devrimler gerçekleştirme, sosyalizm sürecinde proletarya diktatörlüğü altında kesintisiz devrimi sürdürme kararlılığı ve tarihsel deneyimlerle, emperyalist-kapitalist sistemi ve dünya gericiliğini alt edebiliriz. Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz yeni bir dünyayı kurma mücadelesinde ancak bu çizgide sebat edersek başarılı olabiliriz.

Emperyalist barbarların (ABD, Rusya, Çin, AB vb.) pazar dalaşı nedeniyle çıkarttıkları bölgesel savaşlarda katliamlara maruz kalan, sefaletle sürüklenen dünya halkları ve ezilen milyonlar olmaktadır. Yine ezilen halklar ve ulusların öfkesi ve devrimci enerjisi, yürüttükleri mücadele emperyalist dünya gericiliğinin ve uşaklarının "dikensiz gül bahçesi" yaratmasını önleyen faktör olmaktadır. Sınıf savaşı her koşulda devam ediyor, edecek. Bu tarihin değişmez yasasıdır. Dünyanın dört bir yanında devrimciler ve Maoist komünistlerce yükseltelen halk

savaşları (Hindistan, Peru, Filipinler, Türkiye'de olduğu gibi) ezilen milyonlara iktidar hedefli kurtuluşun güzergahını çizmektedir. Fransa, Tunus, Brezilya, Meksika, Pakistan, Bangladeş, Macaristan, Manipur, Hindistan, Yunanistan, Rojava ve dünyanın birçok ülkesinde ezilenlerin silah elde mücadelesi, sokak direnişleri, kadın mücadeleleri ve işçi grevleri örgütlü bir güç ile iktidar perspektifli bir yürüyüş arayışı içindedir. Ve ezilen halk yığınlarının hala direniş ile umudunu koruduğunu göstermektedir.

100 yıl önce katledilen komünist önder Karl Liebknecht ve komünist kadın önder Rosa Lüksemburg ile 21 Ocak 1924 tarihinde kaybettiğimiz büyük usta Lenin, sömürü ve barbarlık düzeni olan emperyalist-kapitalist sistemde sınıf mücadelesinin ve proleter ideolojinin dalgalanan bayrakları ve komünist önderleri olarak yaşıyorlar.

Kasım Devrimi'nin 100. yılında Lüksemburg, Liebknecht ve Lenin şahsında komünizm şehitlerini anarken; sosyal-şovenizme, reformist, düzeniçi, iyileştirmeci, parlamenterist, uzlaşmacı oportünizme, revizyonizme, Troçkizm'e karşı, Marksist-Lenini-Maoist hatta proleter dünya devrimi için, komünizm yolunda devrimci mücadeleye sıkıca sarılalım.

Vardık, Varız, Var Olacağız!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar, Birleşin!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

POLİTİK MAHARET

“Somut durumu bilmek, dünyayı bilmek demektir. Siyasette ustalaşmak ise dünyayı değiştirmek demektir.”

(Mao)

Gerek uluslararası alanda gerekse ülke özgünlüğünde devrimci ve biz komünist öznelerin sınıf mücadelesinde gerektiği rolü yeterince oynayamadığına tanıklık ediyoruz. Komünist ve devrimci hareket Ekim, Çin, BPKD gibi deneyim ve tecrübeler yaşamasına rağmen, gelinen aşamada sınıf mücadelesinin layığına yakışır bir konumda değildir. Kuşkusuz bu konumun sorunlarını; ideolojik, politik ve örgütsel alan başta olmak üzere, bir dizi alt başlıklar ekleyerek de genişletebiliriz. Politika ise mücadelenin pratik hatta ki tayin edici konumuyla bu alanların içinde önemli bir yer teşkil etmektedir. Fakat geçmiş pratiğimize ya da hali hazırdaki durumumuza baktığımızda, en fazla sorun yaşadığımız konuların başında "politika üretme" geldiğini görmekteyiz. Bu sebeple belirli yanlarıyla politikaya odaklanmak

ve bakmak yarar sağlayacaktır.

Politika kavramının kökenin Eski Yunan'da devlet yönetimine ve faaliyetlerine ilişkin işler anlamında kullanılmaktadır. Bunun yanında Aristoteles insanın "politik bir hayvan (zoon politikon)" olduğunu söyleyerek; polis/devletin en yüksek iyiyi amaç edinmekte olduğunu ve bu topluluk türünün de politik olduğunu söylemektedir. Buradan yola çıkarak diyebiliriz ki, *“varlıklarının toplumsal üretiminde, insanlar, aralarında, zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan belirli ilişki kurarlar; bu üretim ilişkileri, onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme derecesiyle örtüşür. Bu üretim ilişkilerinin tümü toplumun iktisadi yapısını, belirli toplumsal bilinç biçimleriyle örtüşen bir hukuki ve siyasal üstyapının üzerinde yükseldiği somut temeli oluşturur.”* (Marks) Bu temel oluşturulduğunda sınıflara ayrılmış toplum yapısında, sınıflar arasında iktidar mücadelesi meydana gelir. Politika bu temel olgu üzerinden oluşur. İktidarını koruma ve iktidara gelme

veya sistemden ödünler koparma uğruna verilen her mücadele, araç ve metotlar toplamı politikayı oluşturur. Zaman içerisinde ise özne, nesne ve diğer öğeleriyle birlikte sistematik bir hal alır.

Yapısı bakımından politikayı oluşturan temelin -maddi üretim tarzı- dışında, politikayı; insanların "iyi" bir şekilde yönetilmesi; en uygun yönetim şekliyle topluma hizmet verilmesi gibi bulanık ve manipüle edici biçimde tariflemek; politikanın yapısal gerçekliğini göz ardı etmek anlamını taşımaktadır. Politika özü ve yapısına aykırı olarak ele alındığı takdirde, en bariz şekilde gayesi belirsizleşir, iktidar ve sınıfsal perspektifini kaybeder.

Ayrıca politikanın yapısı bir bütün olarak sınıfsal katılığa hapsedilemez. Politikanın çıkışı ve dayanakları sınıf mücadelesinin tezahürüdür. Fakat böyle olmakla birlikte sınıfsal bir kategori olarak ele alınamaz. Politikayı katı bir yapısalılık ya da sınıfsal indirgemecilik biçiminde oluşturma,

politikanın özgünlüğünü ve özgüllüğü kaybettirir. Doğada veya toplumda olsun şeylerin karmaşık yapısını kavramayan anlayış, tek yanlı bir anlayış çerçevesinde çözümlene çıkarsama yapar. Politikanın yapısında benzer kavrayışlara gebe olmuştur. Bu durum göreceğimiz gibi politika oluştururken ona nasıl yön verdiğini ve kimi zaman tutuculuğa nasıl düşüldüğünü kimi zaman ise omurgasız bir et yığını haline geldiğini gösterecektir.

Politika aynı zamanda öznesi ve nesnesinin birliği ve uyumuyla şekillenir. Bu öğelerin birinin uyumsuzluğu, politikanın hedefini tamamlayamamasına sebep olur. Politika öznesi tarafında belirlendiğinden, öznenin teorik-ideolojik arka planı nesneyi belirleme ve hangi düzeyde ilişkileneceğinin koşuludur. Belirtilen koşulların yoksunluğu durumunda ise özne kendisini nesne ile özdeşleştirmek zorunda kalır. Politikanın pratikleşmesi bakımından benimsenen bu yolun, somutta yansıması ise ideolojik sloganlardır ya da hamaset edebiyatıdır.

Politikada dogmatizmin en belirgin yanı, öznenin kendisini bu şekilde da-ima üreterek yaşam bulmasıdır.

Politika, nesnesini ise çelişkilerin toplamında, esas halkada bulur. Fakat bunun konjonktürel olarak dile gelmesi, yani verili an içinde ortaya çıkması; yaşamın tüm çeşitliliği içinde herhangi bir biçim olabilir. Bir toplumsal yapıya damgasını vuran esas çelişki, saf özellikleri ve cisimle vuku bulmaz. O daha çok konjonktüre bürünmüş halde somutlaşır. Ama bu esas çelişkiden bağımsız olduğu anlamına gelmez. Dolayısıyla konjonktürün saptanması zaruridir. Bununla birlikte politika konjonktürel veriden tümüyle oluşamaz. Böyle bir oluşum halinde politika günün çıkarlarına kurban edilir. Demek ki gün-birlik politikalar yerine, günün siyasetini geleceğin tayin edici zaferine kanalize etmeliyiz.

Yapısı, özne ve nesnesiyle birlikte politika, yukarıda kaba hatlarıyla belirtilen niteliklerin bütünselliğini şart koşar. Politik maharet her şeyden önce, politikanın bu öğelerinin içselleştirilmesiyle meydana gelir. "Rusya'da ve de bütün dünyada proletaryanın ve burjuvazinin çıkarlarının daha derin karşılıklı ilişkisi bakış açısıyla değerlendiren bir politikacı" diye bu bütünselliğe atıf yapan Lenin; "gerçeklerden korkmayan, devrimde toplumsal güçler dengesini serinkanlıkla tartan, her politik durumu yalnızca onun tüm verili, o an ki özellikleri bakış açısıyla değil aksine derindeki itici güçleri" ile uygulamak olduğunu belirtmektedir. Bu aynı zamanda politik önderliğin ihtiyatlı olması demektir. Hemen hemen tüm değişkenlerin hesaba katılmasını, somutta belirginleşen olguların gelecekte alabileceği biçimleri detaylıca öngörebilme yetisi anlamına gelmektedir. Ayrıca yenilgi ve kriz koşullarında geri çekilmeyi, saldırı ve ileri hamle yapmada doğru zamanın belirlenmesidir. Kısacası manevra yapma kabiliyeti ve özelliğinin olmasıdır.

Bir bütün olarak soyut Marksizm'den bahsedilemediği gibi politika açısından da böyle bahsedilemez. Politika sistematik ve tutarlılık bakımından ya da devrimin yakıcı sorunlarına işaret etmesinden dolayı düşünsel düzeyde

yangına evrilmesi için doğru güzergahı izlemesi şarttır. Sınıf mücadelesi arenasında devrimci politika, karşı devrimin zayıf halkalarından filizlenir. Daha önce belirtildiği gibi bu kitlelerin esas çelişkisine dayalı konjonktürün

larla da oluşturulamaz. Politikayı rasyonel temele indirgemek anlamına gelen bu anlayış, verili anda nesnesi ile ilişkilendirme probleminde yol açar. Zira rasyonalite çoğu durumda soyut ilkelerden hareket eder. Baştan bu ilkelerin belirlenmesi, somutta beliren bazı yıkıcı unsurların göz ardı edilmesini doğurur. Canlı Marksizm'in yerine cansız Marksizm'i ortaya çıkarır. Bu bağlamda Kaypakkaya'nın; Şeyh Sait İsyanı'nda İngiliz emperyalizminin parmağının olduğunu varsaydığı koşullarda bile; hareketin demokratik muhtevası ve Türk hakim sınıfları karşısındaki tutumundan dolayı desteklenmesi gerektiğini belirtmesi oldukça öğreticidir. Aksi tutum her daim tutuculuğa ve dar sınırlara kapı aralar. Bu yüzden akli olanla yetinmek yeterli değildir. Yeterlilik koşulları ancak diyalektik ve tarihsel materyalist yöntemle aşılır.

Politikanın verili durumdaki dili ve rengi ne olursa olsun son kertede belirleyici

MLM olmalıdır. MLM'den yoksun politika işe başlangıçtan itibaren kemiksiz başlar. Ölü bir et yığını gibi ne tarafa bükülürse o yöne kayar. Politikanın farklı dillere ve renklere girmesi nihai amacından sapması değildir. Özgünlüğü yakalamak adına taktiksel ve stratejik yönelimdir. Burada önemli olan husus politikanın kızılığının korunmasıdır. Mao, "Marksizm'i Çinileştirmek" derken bu anlayışa işaret etmektedir; kızılığından ödün vermeden yerel renkleri kucaklamak ve dillerini konuşmak.

Özetle, sınıf mücadelesinde yaşanan tıkanıklıktan kurtulmak isteniyorsa, bunun yollarından birinin politikada ustalaşmaktan geçtiğinin kavranması gerekiyor. Burada politik maharet olarak belirli unsurların altına çizmekle yetindik. Kuşkusuz politika tüm detaylarının incelenmesi ve derinleştirilmesiyle gelişecektir. Eğer mesafe alınmak isteniyorsa "işin içine gerçek ilişkileri, gerçek cisimlerden alınmış uzamsal ilişki ve biçimleri sokmak zorundayız." (Engels, Anti Dühring) Politika ancak bu maddi yöne vakıf olduğunda ve kitlelerin öfkesinin yıkıcı bir temelde örgütlediğinde sonuç verecektir.

yadsınmaz ama bir amatörlük örneği olabilir. Onun için politika, kitlelerin yıkıcı ellerinde pratikleşmesi gerekmektedir. Denilebilir ki politikada ustalığın en belirgin ölçütü politikanın halk yığınları tarafından benimsenmesidir. Bu ayrıca politikanın doğruluğunun da teyit edilmesidir.

Dolayısıyla politikanın belli perspektiflere göre doğruluğunun yanında, somutlaşarak kitlelerin anda belirginleşen taleplerini soğurması gerekmektedir.

Öte yandan politik maharetlikten kastedilen, bozkırın en kuru yerinin tespit edilip kıvılcımı orada çakmaktır. Yangının oluşabilmesi için koşulların uygun olması elzemdir. Uygun şartların olmadığı yerde hiçbir kıvılcım bir yangına yol açmaz. Bir ateş oluşsa da ya kendiliğinden ya da dış etkenlerden kaynaklı kısa sürede sönmeye yüz tutar. O halde kıvılcımın önce ateşe sonra

belirlenmesi anlamına gelmektedir. Diğer taraftan konjonktürel durum karmaşık yığınlar toplamı olduğundan, düğümün çözülme ucunu bulmak zordur. Bu nedenle politik özneye atfedilen teorik-ideolojik perspektif, hangi yöntemin kullanılarak esas halkaya ulaşılacağını verecektir. Lenin'in ifadesiyle; "bütün politik yaşam sonsuz halkalar dizisinden oluşan sonsuz bir zincirdir. Politikacının tüm mahareti, elinden en az koparılıp, o anda en önemli olan, onu tutana tüm zinciri en iyi şekilde garantileyen halkayı bulup kavramasında yatar." (Lenin)

Pek tabii ki bu kavrayış birden bire oluşamaz. Yılların deneyim ve tecrübelerinin yanında, sınıf mücadelesinin en çetin koşullarından görece rahat dönemlerin içinde sınanmasıyla pekişti. Saf mantığın öne sürdüğü doğru-yanlış ve ilerici-gerici anlayış-

Yapısı, özne ve nesnesiyle birlikte politika, yukarıda kaba hatlarıyla belirtilen niteliklerin bütünselliğini şart koşar. Politik maharet her şeyden önce, politikanın bu öğelerinin içselleştirilmesiyle meydana gelir.

Kültür-Siyaset İlişkisi Üzerine - I

"Her kültür, belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik bir yansımasıdır" (Mao) sözünden hareketle kültürün egemen olanın, mevcudun, gerçekleşenin toplam ürünü/sonucu olduğunu söyleyebiliriz. Siyaset ve ekonomi hangi sınıfın çıkarlarına dayanıyorsa kültür de o sınıfların çıkarlarına uygun biçimlenir. Hiç şüphesiz ki sınıflar sadece egemen sınıftan ve bu sınıfın saf hegemonyası altında belirlenmiş olmaktan ibaret değildiler; kendi eğilimleri, çıkarlarına göre eylem/davranışları, korudukları özellikleri; egemen sınıfların da kabul etmek zorunda kaldıkları gelenek vs. vardır. Dolayısıyla hiçbir kültür saf "sınıf kültürü" olarak biçimlenmez, kültürler kendiliğinde "sınıfa rağmen" unsurlar da içerirler. Esası değiştirmeyen bu unsurlar dar çıkarlara sahip sınıflar için çürüme, yozlaşma nedeni ve ölçütü olurlar. İlerici-devrimci, çıkarı gelecekte/kurtuluştaki olan sınıfların kendi maddi üretim koşullarının ve çıkarlarının-beklentilerinin ürünü olan kültürel davranışlar egemen sınıflar için tahammül edilemez, sürdürülemez duruma gelince kültür sahası sınıflar savaşımdan doğrudan etkilenir hatta sınıf savaşımı üreten bir sahaya dönüşür vs. Dolayısıyla kültür soyut bir toplumun ürünü olmadığı gibi yansıması olduğu toplumun belli/farklı özellikleriyle biçimlenir, onun değerinden beslenir. Kültür; alışkanlıklar, gelenekler, inançlar, yaşam biçimleri, sanat, bilim, üretim teknikleri, çalışma, yönetme-örgütme yöntemleri gibi, farklı özelliklerin bütünü olarak kendi başına, kendiliğinden soyut bir ilişki üretmez. Bu şekilde en fazla burjuva tanıda bir kültürün belirleniminden/üretiminden bahsedilebilir. O yüzden kültürün hangi sınıfların damgasını taşıdığına bağlı olarak siyaset kültüre egemen olur, onun çizgilerini/sınırlarını/içeriğini belirginleştirir.

Kültürün sınıflar üstü ilişkilere/özelliklere sahip olmadığını bilmek, daha sonra sınıfsal ilişkilere göre aldığı biçimleri, kitlelere/topluma etkilerini belirginleştirme-somutlaştırmak amacı bu konuda belli bir tartışma yapılmasını sağlar. Bu bağlamda karşılaştığımız farklı anlayışların/davranışların neden olduğu çelişkilerinin nasıl ele alınması gerektiği, kültürel

problemlerin buradaki rolü ve kitle çalışmalarında bunun dikkate alınması gerektiği üzerinde durulabilir. Kitle çalışmalarında devrimci kimliğin unutulması-sıradanlaşma, ev sahibinin yaşamına ayak uydurma gibi problemlerin kültürle bağı kurularak siyasetin bunlar içinde nasıl biçimlendirici rol oynayabileceği ortaya konulabilir. Örneğin sıradanlık olgusu, proleter siyaset olmadan var olmandır. Bizim uğraşımızı sıradanlık içindeki

çelişkiyi, devrimci yönde kavrayıp dönüştürmektir. Devrimci fikri/siyaseti sıradan olanla karşı karşıya koymak değil sıradan olanın dönüşümünü onu kavrayarak başarmaktan bahsetmeliyiz. Kitleler anlaşılmadan onlara önderlik edilemez; çünkü önderlik nihayetinde pratiktir/kabul görmektir. Kültür de kitleleri anlamının, onlarla yaşamının ve siyasetle onları dönüştürmenin bir alanı olarak düşünülmelidir... Devrimci kültür siyaset öncülüğünde inşa edilecektir ama kültürün gerçekleşmesi için maddi üretim gereklidir. "Sıradana ayak uydurmak" siyasal gerilik, devrimci siyasetin yetersizliği olarak tahlil/kabul edilmeli. Buradan da "sıradanlaşma" yetersiz önderlik, kendiliğindencilik, siyasal kampanyalarla örgütlenmeme gibi unsurlar üzerinden ele alınıp tartışılmalıdır. Aksi durumda kendi başına sıradanlaşma alt edilemez, düşmanlaştırılabilir ama ortadan kaldırılamaz.

Yazının amacı kültür siyaset ilişkisini karşılaştığımız bu tür problemleri düşünerek ele almak, tartışmaktır: Böylece kültürel şekillenişimizin, alışkanlıklarımızın neye denk düştüğünü

daha iyi anlayabilir içinde yaşadığımız toplumun kültürünün karakterini bilerek yeni-demokratik kültürün yaratılmasını başarabiliriz.

YENİ DEMOKRATİK KÜLTÜR

"Milli kültürümüzün yönlendirilmesine komünist ideoloji yol göstermektedir... Ama milli kültürümüz bir bütün olarak henüz sosyalist bir

bir ilişki/çelişki sarmalıyla ilerleyeceği bilinmelidir.

Milli demokratik kültür yarı-feodal toplumsal düzende egemen kültüre karşı Komünist Parti'nin olumladığı, devrimci kabul ettiği, gelişimini desteklediği; önündeki engelleri kırmak/kaldırmak için siyaset belirlediği bir kültürdür. Kültür başka bir yerden taşınan, Komünist Parti tarafından öğretilen/üretilen bir şey değildir. Kültür, toplumun maddi yaşamının ürettiği, günümüze ve geleceğe taşıdığı bir birikim ve bu birikim içinde var olan devrim sürecinin çeşitli unsurları vardır. Sosyalizm yönündeki ilerlemenin parçaları olarak, bu unsur Komünist Parti tarafından açığa çıkarılıp savunulur, desteklenir.

Demokratik ve Milli Devrimin kültürü milli ve demokratik olacaktır; bunun karşısında feodal kültür ve onunla işbirliği içinde olan emperyalizmin hegemonyası altındaki komprador kapitalizmin kültürü vardır. Bu kültür milli ve demokratik ve kültürü bastırır, çoklukla içerik bakımından

kültür değildir... Yeni kültürümüzün biçimi milli; içeriği yeni-demokratiktir."(Mao) Buradaki biçim ile içerik, kültür ve ideoloji arasındaki çelişkide belirleyici olan maddi üretimdir, ideoloji ve kültür bunun üzerinde yükselir. Bir proleter/sosyalist kültür değil ama onun belirleyiciliğinde sosyalist kültürü yaratmak amacıyla yeni demokratik bir kültür mevcut toplumsal yapıya, üretim ilişkilerine denk düşen bir kültürdür. Proletarya yeni demokratik kültürün tam egemenliği doğrultusunda halkın eğitiminden/dönüştürülmesinden sorumludur. Kendisinin eğitimini/dönüşümünü de kapsayan bu sürecin başarısı oranında biçim ile içerik, kültür ile ideoloji arasındaki çelişkiyi çözmüş olacaktır. Bu üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin çözümüne bağlı önemli bir sorundur. Makas kapandığı ölçüde biçim ile içerik uyumu da artacaktır. Gene de makas tam kaptansa bile üretici güçlerle üretim ilişkisi arasına değişmez, statik bir ilişki bulunmadığından bu ilişkinin yeni biçimine göre yeniden kapanmak üzere açılacaktır. Bu da şeylerin diyalektik ilişkisine uygun bir durumdur. Sürecin bir noktada sonuçlanacağını düşünmek yerine daha ileri düzeyde

bozar, aşağılar vs. "milli kültür"ü tamamen sahiplenme, olumlama gibi bir tavrımız olamaz elbette; o nedenle "milli ve demokratik" demeliyiz zaten. Dünyadaki tüm kültürlerin toplumsal ilerlemenin-gelişiminin de ürünü olmaları nedeniyle demokratik kültür farklı kültürlerle, özellikle de gelişmiş toplumların kültürüyle iletişime, etkileşime açık bir kültürdür... Sosyalist kültür ancak sosyalist üretimin ilişkilerinin gerçekleşmesiyle üretilebilecektir. Sosyalist deneyimlerin ürünü kültür tanıtılabilir, öğretilebilir, tıpkı gelişmiş toplumların kültürünü tanımak, öğrenmek gerektiği gibi... Ne var ki içinde olduğumuz devrim sürecinde, toplumsal süreçte sosyalist kültürü savunamayız; çünkü henüz bu kültürün gerçekleşme olanağı yoktur. Milli demokratik kültüre denk gelen bir devrim sürecindeyiz...Komünist Parti'nin siyasal çalışmasının içinde sosyalist kültüre denk gelen unsurlar bundan ayrı konu edilebilir. Örneğin Komünist Parti "tamamen" MLM'ye göre, proleter sınıf bilincine göre örgütlenir/yönetir; milli-demokratik kültüre bu anlayışla önderlik eder.

[DEVAM EDECEK]

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

MERAL YAKAR: Gaziantep Nizip doğumlu olan Meral Yakar (Kinem) öğrenimi nedeniyle geldiği İstanbul'da öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesinden etkilenmiş ve kısa sürede bu mücadele içinde yerini almıştır. İstanbul'da bir yoldaşının silahını temizlerken meydana gelen kaza sonucunda yaralandı. Yarasının ağır olmasından kaynaklı hastaneye kaldırılan Meral Yakar'ı tanıyan devletin işkenceci katilleri yaralı haldeyken onu sorguya aldı. Ve 22 Ocak 1973'te katiller hastanede gözaltındayken katlettiler.

ALİ HAYDAR YILDIZ: Aslen Dersim Mazgirtli olan Ali Haydar Yıldız, Elazığ ilinin Palu ilçesi Erturan köyünde dünyaya geldi. İlk, orta ve lise dönemi yoksullukla geçti. 1970'li yıllara gelindiğinde kendi yaşamından çok iyi bildiği açlığın ve sefaletin sorumlularına karşı kin ve öfke ile mücadele etmeye başladı. O bu mücadelesini gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde somutladı. Proleterya Partisi'nin bilimsel temellere oturtarak oluşturduğu mücadele çizgisini benimseyerek, bunun gelişip güçlenmesi için yorulmak bilmeksizin bir kadro olarak fedakarca faaliyet yürüttü. Dersim'de yoğunlaştığı faaliyetleri ile düşmanın korkulu rüyası haline geldi. Vartınik'te İbrahim Kaypakkaya ile birlikte kaldıkları kömün düşman tarafından kuşatılması sırasında çıkan çatışmada 24 Ocak 1973'te ölümsüzleşti.

ATILLA ÖZKAN: 1957 yılında Kayseri'de dünyaya gelen Atilla Özkan 70'li yıllarda devrimci düşüncelere ilgi duydu. Lise son sınıfta okulu terk ederek Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'deki birçok fabrikada üretime katılır ve örgütlenme faaliyeti yürütür. Faliyet içerisinde yetkinleşen Atilla Özkan, İstanbul bölgesinin önder kadrolarındandı. Atilla Özkan'ın Zeytinburnu Veliefendi'de kaldığı ev bir ihbar sonucu sarılır. Evde bulunanlar son mermilerine kadar çatışmalar. Yaralı halde hastaneye kaldırılmayarak ölüme terk edilen Atilla Özkan 18 Ocak 1976'da ölümsüzleşir.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

1993 yılının Ocak sonlarında üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağı'nda bir destan yarattı. Munzur'u aşmak için yola düşen Halk Savaşçıları kış

yıllarında gençlik faaliyetinin aktif militanlarından olur. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi son sınıfına kadar öğrenim gören Demirdağ, artık Dersim dağlarının Doktor Hü'sü olmak üzere gerillaya katılır ve Yel Dağı'nda ölümsüzleşir.

koşullarında zorlu bir mücadele daha verdi. Bu mücadelede 21 Ocak'ta Zeki Peker, 22 Ocak'ta Erkan Fener ve Ali Demirdağ donarak şehit düştü. Yürüyüş sonlandığında Şubat ayıydı ve Barbara Anna Kistler, Ali Ekber Bataşul ve Ali İhsan Yalçın yakalandıkları zatürreden kaynaklı yaşamlarını yitirerek Yel Dağı Şehitleri olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

ZEKİ PEKER: 12 Aralık 1972 yılında dünyaya geldi. Ekonomik nedenlerle 1976'da ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etmek zorunda kalır. Göç ettikten 1 yıl sonra devrimcilerin öncülüğünde kurulan 1 Mayıs Mahallesi'ne taşınırlar. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki gecekondu yıkımı ve devlet terörüyle karşı karşıya kalan ailesi yalnızca Zeki'yi okutabilir. Lise son sınıfta devrimcilerle tanışan Zeki Peker okulu bitirip işe başladığında örgütlü ilişkisi daha da kökleşir. 14 Ekim 1992'de gerillaya katılan Zeki Peker 21 Ocak 1992'de Yel Dağı'nda ölümsüzleşti.

ALİ DEMİRDAĞ: 1966 yılında doğan Ali Demirdağ, küçük yaşlarda ailesiyle birlikte İstanbul'a taşındı. Lise yıllarında devrimci düşüncelere sempati duyan Ali Demirdağ, üniversite

ERKAN FENER: 1971 yılında Dersim Dinar Köyü'nde dünyaya gelen Erkan Fener Yel Dağı'nda ölümsüzleşenler kervanına katıldı.

HAZRO ŞEHİTLERİ

24 Ocak 1981 tarihinde Diyarbakır'ın Hazro ilçesinde bir ihbar sonucu düşmanın attığı pusuda Haydar Aslan ve İhsan Parçacı çatışarak şehit düştüler. Partizanları ihbar eden Kırmataş köyü muhtarı Tevfik Keletoğlu, 13 Temmuz 1981'de gerillalar tarafından cezalandırıldı.

HAYDAR ASLAN: Dersim'in Mazgirt ilçesinde dünyaya gelen Haydar Aslan'ın yaşamı yoksulluk içinde geçmiştir. Faaliyet yürüttüğü kitleler içinde alçakgönüllülüğü ve samimiyeti ile öne çıkmıştır. Mazgirt'te bir süre berberlik yaptı. Kısa bir süre de hapisanede kaldı. İşkencede direngelliği karşısında işkenceciler tarafından dişleri kırıldı. Kararlı ve azimli çalışması ile birçok alanda görev aldı.

İHSAN PARÇACI: Diyarbakır'ın Hazro ilçesinde dünyaya gelen İhsan Parçacı bu bölgede faaliyet yürüten gerilla birliğinde görev alıyordu.

YUSUFELİ ŞEHİTLERİ

3 Ocak 1994'te Nilüfer Atav'ın şehit düşmesinden sonra gerilla birliği Yusufeli Karakolu'nu basmaya karar verir. Kamulaştırılan bir minibüsle yola çıktıklarında aramaya denk gelince çatışma çıkar. 24 Ocak 1994'te çıkan çatışmada Erhan Öztürk, Hasan Özdoğan, İhsan Şimşek ve Muharrem Kaya şehit düşer.

Erhan Öztürk: 1967 yılında Mersin'de memur bir ailenin 5 çocuğundan biri olarak dünyaya geldi. Ailesine ekonomik olarak katkıda bulunmak için ortaokuldan itibaren hem çalışmaya hem de okulunu bitirmek için çabaladı. Bu çalışma, okuma temposu lise bitinceye kadar devam etti. İstanbul'un Tozkoparan semtinde MLSPB safalarında mücadeleye başladı. Siyasal olarak kendini geliştirirken bir dizi pratik

eyleme katıldı. Bir süre sonra İbrahim Kaypakkaya'nın düşünceleri ile tanıştı. 1989 yılında Partizan safalarında mücadele etmeye başladı. 1990'da Dersim'deki gerilla birliklerine katıldı.

İHSAN ŞİMŞEK: 1965 yılında Sivas'ta dünyaya gelen İhsan Şimşek (Memo) Karadeniz ve Dersim'de gerilla faaliyetine katıldı. İhsan Şimşek'in en önemli özelliği neşeli, coşkulu ve kararlı bir kişiliğe sahip olmasıydı.

HASAN ÖZDOĞAN: 1956'da Dersim'in Nazımiye ilçesinde doğdu. Kısa sürede devrimci düşüncelerle tanışan Hasan Özdoğan (Ali Haydar Uzun) bir süre Dersim'de gerilla faaliyeti yürüttü. 1992 ilkbaharında Topçam dağlarında ardından Artvin'de gerilla faaliyetine katıldı.

MUHARREM KAYA: 1968 Sivas Divriği doğumlu Muharrem Kaya (Veli) ilk olarak 1986 yılında bildiri dağıtırken tutsak düştü. 1989-1990 yıllarında Tokat'ta faaliyet yürüten Muharrem Kaya, bu faaliyetleri sonucu tutuklanmış ve Kayseri Zindanı'na konulmuştu. 1992 Şubat'ında zindandan firar ederek Karadeniz dağları ile buluştu.

YENİ DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE

SARIL GÜNE SARIL SAATE

KONSER

KOMA GÜLEN XERZAN

GRUP İSYAN ATEŞİ

ABDAL HALUK TOLGA İLHAN

ÖZLEM GERÇEK

ALİYAR NİHAN

KONUŞMACILAR

YENİ YAŞAM GAZETESİ TEMSİLCİSİ

SENDİKA TEMSİLCİLERİ

YENİ DEMOKRASİ TEMSİLCİSİ

TEMEL DEMİRER

MEZOPOTAMYA DANS

4KAPI40MAKAM

ŞİİR DİNLETİSİ

**BİR ADIM DAHA
İLERİYE!**

17 ŞUBAT

16:00

ORTAOYUNCULAR SAHNESİ

(HALEP PASAJI, İSTİKLAL CAD.)

TAKSİM/İSTANBUL

Yeni Demokrasi
gazetesi

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenedemokrasi1](#)

[yenedemokrasigazete](#)

[yenedemokrasi](#)

yenedemokrasigazetesj@gmail.com

yenedemokrasi2.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 235 20 22 - yenedemokrasigazetesj@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34